

A fi de partea lui Isus
(Taking Sides With Jesus)

1 iunie 1962
Jeffersonville

...Acum fraților, eu nu știu cum procedați voi în mod normal, când vă întâlniți aici, ce faceți sau cum decurg adunările voastre. În caz că eu deviez de la ceea ce se obișnuiește aici, atunci puteți să mi-o spuneți.

Eu am intenționat în seara aceasta să spun ceea ce am vorbit deja cu fratele nostru Neville, când i-am spus ce am pe inimă. Eu m-am gândit să chemăm un grup de bărbați, care sunt colegii noștri aici, în slujba Evangheliei, pentru oameni, ca să putem vorbi cu ei împreună, într-un fel care nu este posibil în public. Noi suntem doar toți bărbați, care vor înțelege ca niște bărbați creștini. În felul acesta văd eu lucrurile.

În general, lucrurile se întâmplă în felul următor: se spune ceva adunării, unui grup, apoi unul o sucește puțin așa, altul puțin altfel, iar la sfârșit totul este deformat. În seara aceasta sunt aici și încerc să vă spun ceea ce este pe inima mea în legătură cu Biserica, poziția ei și chemarea ei. Dacă vom încheia la timp, voi vorbi puțin și din Cuvânt. Eu cred că vom încheia la 21:30. Mâine este sâmbătă, zi de cumpărături. Doar fiecare trebuie să se îngrijească și de alimente și de altele. Eu mă adresez aici fratelui Neville în public și vreau să mă adresez fiecăruia dintre voi, ca și cum am discuta împreună.

Voi sunteți un grup și eu cred cu adevărat și o învăț că Dumnezeu a chemat pe bărbat la conducerea Bisericii Sale în poporul Său. Vedeți? Dar ca pretutindeni, acolo este și o femeie. Femeia a fost aceea care a trecut linia Cuvântului, care s-a bazat pe înțelepciunea ei. În Biserica fratelui Junie Jakson, în predică, eu am spus că Dumnezeu a întărit poporul Său prin Cuvânt. Dar femeia a străpuns această întăritură. După ce s-a întâmplat lucrul acesta, Dumnezeu a rânduit pe bărbat pentru totdeauna în Biserica Sa, ca acesta să întărească Biserica prin Cuvânt. Femeile nu sunt chemate să dea instrucțiuni, indicații, directive sau comentarii asupra Bisericii.

Eu aş vrea să-l încurajez pe fratele Neville și să-i spun că am avut impresia că fratele pare cam obosit și nu prea este în apele lui. Aș vrea, frate Neville, să știi, și eu cred că tu ai observat, că Satana a încercat în ultimele zile să distrugă pe predicatorii acestei comunități. Aici stă fratele Crose, care era să-și piardă viața pe stradă. Tu, frate Neville, ai avut un accident de mașină în care era să mori tu și acea femeie. Iar eu era să-mi zbor creierii cu pușca. Vedeți, Satana se atinge de gulerul nostru. Vedeți, numai predicatorii. Satana caută să se scape de noi.

Noi nu suntem adunați aici ca să vorbim despre vreo afacere, noi ne-am adunat aici ca să vorbim despre Hristos și despre măsurile care trebuie luate și ceea ce este necesar în timpul de față. Eu vreau să te încurajez, frate Neville, să ai curaj. Indiferent ce ar veni, ce ar avea loc, să nu te lași iritat. Să rămâi în picioare, ca o stâncă veche, și atunci Dumnezeu se va îngriji ca totul să fie bine; asta, El a dovedit-o deja în viața ta. Este clar că lucrurile acestea ar fi putut să te buimăcească, pentru că soția ta era să fie ucisă și asta ar fi fost o amintire grea, care te-ar fi afectat toată viața, cu multe repercusiuni negative. Dar Dumnezeu este încă pe tronul Său, El se îngrijește ca și aceste lucruri să ne fie de folos. El ne-ar fi putut chema acasă. Satana luptă împotriva Bisericii.

Atunci când am pus piatra de temelie, nu m-am gândit niciodată că eu aş îndeplini vreodată slujba de păstor. La început, aceasta nu a făcut parte din chemarea mea – prima mea chemare a fost de a merge ca evanghelist pe câmpul evanghelizării. De atunci au trecut mulți ani – totul a început acolo, într-un cort, de partea cealaltă a străzii.

Pe atunci luase foc biserica lui Roy Davis. Oamenii aceștia erau ca niște oi fără păstor, ei nu aveau niciun loc unde să audă Cuvântul. Chiar și polițistul nostru mi-a spus: „Noi suntem aici ca să-i ajutăm pe acești oameni, poate că nu au nici haine suficiente.” Aceasta era pe timpul crizei economice. El a spus: „Ei se duc în alte biserici și nu se simt acolo la locul lor și aceștia sunt oameni buni. Eu îi cunosc.” El a mai spus: „Billy, dacă vrei să construiești un locaș, atunci să știi că te sprijinim și vom face tot ce este în puterea noastră ca să te ajutăm.” Eu le-am mulțumit pentru această ofertă.

Pe atunci ne adunam în cort. Mai întâi ne-am rugat și am

întrebat pe Domnul. Apoi oamenii au venit la mine și și-au exprimat dorința de a construi un locaș, ca să aibă unde să se strângă. Apoi ne-am hotărât pentru locul acesta. De ce?

Într-o seara, cam pe vremea aceasta, poate puțin mai târziu, am trecut pe aici; era atunci un loc mlăștinos unde se depozita molozul. Acolo Domnul mi-a vorbit foarte clar și a spus: „Să construiești chiar în locul acesta.” Atunci nu aveam niciun dolar. Desigur, azi oamenii râd de astfel de sume, dar eu vă spun că un dolar erau bani mulți pe atunci. Eu îmi aduc aminte de vremurile când puteai trimite farfuria pentru darurile de bunăvoie prin sala plină și nu puteai strânge 30 de cenți, chiar și pentru aceștia trebuia să te rogi de oameni. Atunci erau vremuri grele.

Noi nu aveam nimic cu ce să începem construcția, dar oamenii doreau să aibă o clădire pentru a ne aduna – pentru că în zilele acelea mesajul era la început.

Din perspectiva de azi, nu ne gândim negativ înapoi, dar dacă ați fi fost atunci când nu era încă nimeni cu care să lucrezi... Apoi, acest botez în Numele lui Isus Hristos și binecuvântările, toate aceste lucruri pe care le credem și le apărăm fără a face compromis. Atunci am făcut o făgăduință în inima mea, am promis lui Dumnezeu că vom rămâne acolo și vom construi un tabernacol.

În dimineața când s-a pus piatra în fundație, El S-a întâlnit cu mine într-o vedenie. Era opt dimineața, cam în această vreme a anului. Eu ședeam și priveam cum răsare soarele. El S-a mai întâlnit cu mine odată, acolo jos la râu. Îngerul Domnului a apărut în această lumină și eu Îl vedeam de departe. El părea ca o stea și El a venit direct la mine, când au venit acele cuvinte importante. Acum, eu aveam de gând să construiesc ceva, pentru ca oamenii să proslăvească acolo pe Dumnezeu, însă eu mă gândeam: „Asta nu este treaba mea. Asta nu depinde de mine”, - și totuși, tot ce este al lui Dumnezeu este și o parte din mine, indiferent ce, tot ce este spre folosul copiilor lui Dumnezeu este și treaba mea, indiferent dacă ar fi de datoria mea sau nu. Este de datoria mea să mă interesez de moștenirea lui Dumnezeu, indiferent unde s-ar afla. Este exact ca într-o familie, unde unul ar spune: „Eu tai lemnele, iar tu le stivuești în șopron. Pentru mine este indiferent dacă plouă sau ninge pe ele, el să le stivuiască, este treaba lui.” Nu, este de datoria ta ca

lemnene pentru mama ta să nu se ude, dacă ești un copil al casei. Trebuie să faci tot ce este necesar. În felul acesta se va desfășura lucrarea în casă, tot așa și în familia lui Dumnezeu. Dacă fiecare se retrage de la a face ceva și spune în gândul său – „s-o facă ei”, unde am ajunge?

Unii mi-au spus: „Încetează să mai predici în felul acesta. Ai să îndepartezi pe orice prieten de la tine.” Ei au mai spus: „Nu te interesa de noi, eu știu că ce spui tu este de folos, dar pe noi nu ne interesează.” Acum pe cine mai interesează ceva? Dacă este de folos ceea ce spun, atunci de ce nu face nimeni nimic împotriva acestui adevăr? Lăsați-ne să facem tot ce putem. Astfel am gândit și în problema construirii clădirii pentru o adunare. În legătură cu planul construcției a fost multă discuție, au fost argumente pro și contra –. Unul a vrut, altul nu a vrut. Asta o trăim în toate timpurile.

Eu constat că dacă ai de-a face cu predicatori sau cu oameni de afaceri – atunci când ai de-a face cu un grup - există multe păreri diferite. Din cauza aceasta trebuie să existe cineva, un om, în care să ai încredere, pe care îl veți alege și căruia îi veți încredința toate lucrările pentru construcție, pentru lucrare.

Exact ca în armată, așa trebuie să fie și aici...unul este general, altul este comandant. Căpitanul ordonă ceva; el este căpitanul unei subunități; dar generalul poate să-și schimbe indicațiile și ordinele pe parcurs. Comandantul suprem, bineînțeles este Isus Hristos, iar predicatorii Lui sunt comandanții companiilor, care Îl reprezintă pe El aici pe pământ.

Eu am încercat multe lucruri aici, în micuțul tabernacol, iar la sfârșit... Eu nu m-am amestecat, eu am vrut să văd mai întâi ce se întâmplă, după ce l-am construit. După vreo 15 ani, Domnul m-a chemat afară ca evanghelist pe câmpul de misiune, iar eu am părăsit comunitatea. Dar eu nu am rupt legătura. Eu am avut grijă în tot timpul ca numele meu să fie legat de această lucrare, în așa fel ca să pot spune și eu un cuvânt la timpul potrivit, în caz că ceva s-ar desfășura greșit și ar apărea falsuri, atunci puteam veni să opresc ceea ce este greșit. Doar nu degeaba am insistat ani de-a rândul pentru acest adevăr – am lucrat până acum 17 ani pentru acest adevăr, pentru ca totul să rămână în ordine. Doar unul care nu a făcut nimic și nu e interesat de acest adevăr, va încerca să

dezbine tot timpul și va vorbi împotriva. Atunci când apar tot felul de „isme”, ceea ce este la modă și ceea ce este vechi și influența tuturor cultelor... Pentru faptul că noi nu suntem legați confesional, suntem expuși la tot felul de influențe, dar cu ajutorul lui Dumnezeu noi am stat acolo cu Evanghelia nefalsificată; și așa stăm și azi.

Au existat vremuri, în care ei au încercat să distrugă și să vândă biserica de sub mine și tot felul de lucruri. Dacă clădirea nu ar fi legată de numele meu, atunci am fi azi într-o mare încurcătură. Acesta nu a fost meritul meu, ci cu siguranță al lui Dumnezeu, care a lucrat astfel.

Acum văd cum lucrurile primesc chip, iar noi trăim într-un ceas important, însă pe mine mă presează ceva, ca să spun câte ceva despre această comunitate. Ea este o parte din mine, indiferent dacă eu sunt aici sau nu, comunitatea este încă o parte din mine. Este de datoria mea ca eu să veghez asupra ei, ca totul să se desfășoare curat și clar, iar eu să mă silesc să lucrez cât pot eu de bine pentru împărăția lui Dumnezeu.

Eu sunt mulțumitor pentru aceste zile.

Am observat că această Biserică s-a înmulțit. Deja există câteva biserici surori, iar eu sunt foarte bucuros din această cauză: fratele Crase și grupul lui din Sellersburg și fratele de acolo din spate, care a preluat chiar acum locul fratelui Snelling din Utica și fratele Ruddle de acolo de sus și fratele Junie Jackson și acești tineri scumpi de acolo, oameni minunați ai lui Dumnezeu: ei vestesc acest mesaj.

Există și pot exista unele divergențe de opinii, divergențe mărunte – așa ceva este omenesc, chiar și dacă este vorba de un grup de predicatori. Chiar dacă predicatorii au o mică diferență de opinie – asta nu înseamnă nimic. Poate cineva spune: „Eu cred că atunci când începe mileniul, Isus va veni pe un cal alb”- iar altul să zică: „Eu cred că atunci va veni pe un nor alb.” Însă, atâta timp cât ei cred că El va veni, aceasta este ceea ce contează. Vedeti, indiferent cum va veni El; dacă ei ar crede numai că El se va întoarce și s-ar pregăti în felul acesta. Acesta este lucrul important.

De un timp încoace mă preocupă un lucru important – eu am spus-o deja odată în Biserică. Eu m-am ocupat cu istoria Bisericii de la început și am observat cum au fost pregătiți acești bărbați sfinți pentru casa Domnului și cum arată rânduiala pentru casa Domnului – și eu am fost așa de mișcat. Eu am vorbit deja despre aceasta într-o predică din

tema Ioel 2: *"Eu vă voi restitui anii"* în predica „Restituirea”, Ioel 2:25: *„vă voi răsplăti astfel anii pe care i-au mâncat lăcustele Arbeh, Ielec, Hasil și Gazam, oștirea Mea cea mare pe care am trimis-o împotriva voastră.”*

Eu am început să mă ocup de această problemă, anume ce au făcut acei bărbați și sub ce formă s-au interesat de Biserica peste care Dumnezeu i-a rânduit ca veghetori.

Noi vrem să începem acum cu Biserica primară și să ne punem întrebarea – numai pentru cinci minute – ce au făcut ei, apoi pot să vă dau o privire spre viitor, așa cum o văd eu. Desigur, Biserica a fost chemată la existență și la viață în ziua de Rusalii. Atunci s-a pogorât Duhul Sfânt peste ei – peste acei pe care Isus îi alesese. Unul din ei căzuse, iar ei au ales pe Matia în locul lui, iar Duhul Sfânt a așteptat până când s-au rezolvat toate acestea, înainte ca să vină peste ei. Ei au trebuit să aleagă pe unul care să-l înlocuiască pe Iuda, care căzuse pentru a se împlini Scriptura.

Eu sunt de părere că toate lucrurile se află o anumită vreme în plutire și așteaptă doar timpul în care Scriptura se împlinește, timp în care totul va fi corect, totul va fi la locul său. De multe ori noi devenim nerăbdători. De multe ori noi așteptăm multe lucruri mari ca și copiii cei mici și ne aruncăm așa, de-a valma, în lucrare, însă noi împiedicăm prin aceasta pe alții, până când se ajunge la starea necesară.

Vedeți? Noi trebuie să facem orice pas în smerenie și frică de Dumnezeu. Poate că noi dorim ceva în inima noastră și ne gândim că Dumnezeu este de acord ca să ne folosească în cutare sau cutare lucrare. Dar noi trebuie să așteptăm până când El ne dă unda verde, pentru că El trebuie să meargă înainte.

Știți cum s-a dus David la luptă în noaptea aceea? El era îngrijorat de lupta aceea și era culcat sub duzii aceia, până când a auzit pe Domnul cum mergea înaintea lui prin frunziș; apoi a plecat și el cu curaj, știind că Dumnezeu mergea înaintea lui. Dacă și noi am face numai așa, fraților; noi știm că lupta este înaintea noastră, dar noi trebuie să așteptăm până când vom vedea mâna lui Dumnezeu înaintea noastră, cum ne croiește ea un drum.

Noi am constatat cum au stat lucrurile în Biserica primară. Mesajul Evangheliei se răspânda în toate părțile. Să ne gândim doar la

apostolul Pavel. El devenise un mare misionar pentru neamuri. Noi constatăm că el a umblat pretutindeni unde Domnul îl călăuzea și el a întemeiat o Biserică. Era vorba de o credință nouă. Bisericile din timpul acela, cele din Asia Mică și Europa, nu credeau acest mesaj. După ce el a vestit mesajul și mulți s-au întors la Cuvânt, nu era nimeni acolo care să-i păstorească. Dacă el ar fi lăsat pe oamenii aceia în starea respectivă, atunci ei s-ar fi întors de-a dreptul la zeitățile lor păgâne. Alții s-ar fi întors la iudaism și la ce au mai avut ei atunci, pentru că oamenii, cei nou veniți, nu aveau pe nimeni care să-i învețe. Ei nu aveau niciun loc unde să se adune și astfel apostolul Pavel a înființat adunări în diferite părți ale țării. În fiecare comunitate el a lăsat pe cineva care era în stare să mențină ordinea interioară – pe un bărbat care merita toată încrederea, un bărbat, care era cunoscut ca păstor. Dintr-o biserică locală se nașteau altele. În fiecare s-au ridicat bărbați tineri și bătrâni și au condus comunitățile care au ieșit din prima.

Bărbatul care a fost chemat peste prima Biserică, a fost numit episcop; iar cei ce ieșeau din mijlocul lor, adică se nașteau în mijlocul lor, copiii săi, erau numiți păstori. În sfârșit, toate aceste comunități mici aveau legătură frățească cu prima și totul până la episcop. Așa a fost și în timpul lui Ireneu, iar el a continuat exact așa mai departe. Sfântul Martin a procedat tot în felul acesta. Policarp a procedat la fel. În tot timpul acelei epoci ei au procedat la fel. Era și apostolul Bisericii, care era Pavel. După plecarea lui Pavel, a preluat-o Ioan. După plecarea lui Ioan, a preluat-o Policarp. Apoi Ireneu și așa mai departe, până la Martin. În felul acesta s-a desfășurat lucrarea, până când a apărut biserica romano-catolică, care a stricat și a rupt totul în bucăți, care a ars și i-a risipit, iar lăcustele au mâncat tot, până când a rămas pomul fără coajă.

Dar Dumnezeu a promis că va restitui aceeași lucrare încă odată. Eu cred din toată inima, că noi trăim în timpul sfârșitului. Eu cred că nu există multe lucruri care să contrazică aceasta; poate că interpretarea mea din Biblie nu este corectă, dar eu nu văd niciun motiv pentru care Domnul Isus n-ar veni până mâine. Eu cred că ultimele lucruri care mai trebuie să se împlinească, se pot împlini până mâine dimineață. S-ar putea să greșesc timpul împlinirii, dar acesta este foarte aproape. Eu cred asta și nu uitați, că și apostolul Pavel a crezut aceasta, Ioan a

crezut-o, Policarp, Ireneu, Martin și toți ceilalți au crezut că Domnul Isus va reveni în timpul vieții lor. Ce s-ar fi întâmplat dacă Dumnezeu i-ar fi spus lui Ioan pe insula Patmos: „Vor mai trebui să treacă încă două mii de ani, până când voi veni din nou.” Ioan ar fi povestit aceste lucruri Bisericii: „Apoi noi putem să mâncăm, să bem și să ne veselim, pentru că după noi vor veni încă multe generații. Isus vine abia peste 2000 de ani.”

Vedeți, Biserica nu ar fi fost atentă, ei nu ar fi avut nicio țintă vizibilă în față. Ei nu ar fi așteptat nimic. Depinde mult în viață la ce te aștepți și ce urmărești. Dacă adormi în așteptarea împlinirii dorințelor tale, când te trezești ești în aceeași așteptare. Nimic nu poate opri împlinirea, iar tu vei fi acolo la timpul potrivit. Depinde însă ce aștepți.

Atunci când va învia Martin sau Pavel la viață, această dorință a lor va fi încă așa de proaspătă, ca și cum ei ar fi fost azi pe câmpul de luptă, pentru că ei au murit cu aceleași așteptări, ei au așteptat venirea Lui. Atunci va suna o trâmbiță și toată Biserica va învia. Așa va fi. Din cauza aceasta trebuie să privim în continuare după El. Este posibil ca El să vină numai peste o sută de ani, peste o mie de ani sau zece mii de ani. Noi nu o știm. Nimeni nu o știe. Dar să zicem de exemplu, că El ar veni în azi, cum am trăi noi, dacă am ști că El vine azi? Dacă noi trăim așa, adormim în această așteptare și ne trezim apoi la înviere, atunci lucrurile acestea vor fi așa de proaspete pentru noi, ca și cum am fi adormit abia ieri. Trâmbița va răsună, iar morții în Hristos vor învia mai întâi, iar noi cei ce trăim, vom fi luați împreună cu ei în văzduh, ca să întâlnim acolo pe Domnul. Dar acum vrem să trăim în așa fel, așteptând venirea Lui chiar azi; de fapt, firul vieții noastre se poate rupe în orice zi. Nimeni nu știe nici lucrul acesta. Dar cât timp mai există viață în noi, vrem să trăim așteptând venirea Lui în orice timp.

Dar ca să continuăm lucrarea aici pe pământ, noi trebuie să lăsăm urme pe nisipul timpului, urme care să fie văzute de alți oameni. Dacă Pavel nu ar fi mers în felul acesta, atunci Ioan nu ar fi știut cum să-l urmeze pe Pavel. Dacă Ioan nu ar fi mers înainte, atunci Policarp nu ar fi știut cum să-L urmeze pe Domnul. Dacă Policarp nu ar fi mers înainte, Ireneu nu ar fi știut cum să-L urmeze. Așa și ceilalți, la rândul lor. Înțelegeți ce vreau să vă spun? Fiecare trebuie să lase urmele sale pe nisipul timpului. Dacă eu aș afla despre vreo comunitate

credincioasă, care să posede ceva mai bun decât noi aici, fraților, atunci aș lucra în așa fel ca grupul nostru să se contopească cu ei.

Eu am așteptat și am crezut că voi apuca ziua, în care va veni o modificare în viața mea; și că va veni bărbatul acela, despre care am vorbit – Ilie. Atunci voi putea lua comunitatea mea și voi spune: „Fraților, acesta este bărbatul pe care l-am așteptat noi.” Eu doresc ca această comunitate să fie călăuzită în felul acesta. Dar acum vreau să vă spun următorul lucru.

Aici s-a format o comunitate întărită. Dar și în India, la Bombay (au fost de față jumătate de milion de oameni) am avut una din cele mai mari adunări. Când am fost în Africa, s-a spus că în jur de 30.000 de oameni au venit la Hristos. În Bombay au fost de față o jumătate de milion de oameni. Atunci au venit două sute de mii la Hristos. Dar ce am putut să fac eu pentru ei? Absolut nimic. Acolo nu există o comunitate întărită, nu există nicio posibilitate de a face ceva pentru ei. Nu era nimeni acolo care să fie lăsat cu ei.

Din pricina mesajului pe care eu îl cred, nu era nimeni acolo, nicio comunitate penticostală care să fie dispusă să conlucreze cu mine. Astfel, toate aceste suflete s-au întors din nou la religia budistă sau mahomedană sau la ce au crezut ei mai înainte. Nu există nicio adunare, un loc de adunare, unde să-i poți trimite. Aici este rușinea cea mare, din pricina poziției pe care am luat-o, nimeni nu a vrut să conlucreze cu mine.

Eu am mers în Africa ca invitat al ”African Faith Mision”, deși eu nu cred ceea ce cred ei. Ei botează pe oameni în numele Treimii, de trei ori cu fața înainte, una din grupele lor botează de trei ori în spate; o dată pentru Dumnezeu, Tatăl, apoi altădată pentru un alt Dumnezeu, Fiul și apoi pentru Duhul Sfânt. Astfel ei botează de trei ori pentru trei dumnezei diferiți și au tot felul de practici ciudate. La întâlnirea de la Durban nu s-a procedat așa, iar oamenii văd că există deosebiri între grupările penticostale și ei nu știu ce să facă și încotro să se îndrepte. Poate că ar fi bine, fraților, să ne închipuim un început oarecare. De exemplu, cum ar fi situația aici, dacă eu aș ține o adunare de trezire. Vreau s-o spun odată în felul acesta.

Deci, noi am fi avut o serie de adunări de trezire, iar voi fraților v-ați fi întors la Dumnezeu; însă în țară nu ar exista nicio comunitate

închegată, așa cum o avem noi aici. Să zicem că eu aș fi fost evanghelistul și v-aș fi părăsit acum și voi nu m-ați mai vedea niciodată. Ce ați face voi? Cum v-ați simți? Voi nu ați ști ce să faceți. La gunoiul din trecut nu v-ați mai întoarce. Voi nu mai puteți permite ca femeile voastre să umble în pantaloni scurți și să umble seara pe la dansuri. Astfel de lucruri nu vă mai satisfac. Voi ați pătruns până la lumină; voi v-ați ridicat deasupra acestor lucruri. Voi nu știți doar crezul vostru, ci Cuvântul lui Dumnezeu. Voi ați ajuns să trăiți după Cuvântul acesta, adică după ceea ce zice El, nu după cum zic alții. Dacă vă duceți la ei poate auziți o predică despre politică, cârți și dans, despre vreun primar sau despre realegerea sa, iar în cinci minute ei sunt gata cu predica. Dacă stați în adunarea lor și ascultați predicile lor din Cuvânt și multe altele, atunci nu știți ce mai este de făcut. Inima voastră ar fi atât de apăsată, încât unii dintre voi, credincioșii de rând, ați vrea să începeți o biserică și să predicați voi înșivă Cuvântul, căci inima voastră bate pentru Cuvântul autentic și simte milă și îndurare pentru poporul acela. Deși voi știți că Isus vine în curând, totuși voi ați dori să faceți ceva pentru oamenii aceia care sunt cetățeni ai împărăției lui Dumnezeu. Voi doriți să vă întâlniți cu ei și să aveți legătură frățescă.

Eu cred din toată inima că Domnul m-a ajutat și m-a folosit ca să începem această trezire mare, una din cele mai mari pe care a avut-o lumea vreodată. Această trezire are loc în toată lumea. Noi știm aceasta. Tot era distrus în vremurile acelea. Atunci El a venit acolo la râu și mi-a spus că mesajul acesta pe care-l vestesc va precede a doua venire a lui Hristos. Au trecut 32 de ani de atunci, de când a apărut lumina aceea și eu am stat acolo și am privit-o. Sute de oameni au stat acolo și au privit, când lumina a venit jos și glasul a vorbit.

După mulți ani, camera de luat vederi a fotografiat aceeași lumină, care arată în fotografie așa cum v-am povestit-o. Dar frații mei, s-ar putea ca eu să fiu greșit în multe lucruri, dar eu nu vreau să fiu un fățarnic. Eu vreau să fiu sincer cu voi.

Ar mai fi ceva - dacă aș fi plecat în alte părți, atunci nu am fi construit niciodată o astfel de comunitate. Dumnezeuul cerului mi-a pus pe inimă să construim această capelă. După aceea, El m-a chemat pe câmpul Evangheliei. Noi am avut un păstor după altul, dar acum avem un frate scump, care este credincios și care crede mesajul. Noi avem și alți

frați care cred mesajul. Poate voi veți spune: „Frate Branham, dacă oamenii nu iau seama nici la semnele și minunile Dumnezeului celui mare, cum putem noi atunci să reușim în lucrare?” Dar ce s-ar fi întâmplat, dacă apostolul Pavel ar fi gândit la fel? Dar el nu a gândit astfel. Episcopii din vremea lui au stat pe mesaj, iar apostolul Pavel trecea din când în când pe la ei. Voi ați citit-o în Biblie, cum vizita el comunitățile, cum vorbea cu păstorii, cu episcopii etc, și cum avea el legătură cu ei. El a trăit un timp minunat de trezire care era o mare sărbătoare. În timpul acela, Duhul venea peste ei și ei vorbeau mesajul. Priviți numai lucrarea Duhului din casa lui Filip. Fetele lui și Agab au proorocit. Dar Pavel a spus: „Știu, știu dar nu mă opriți. Eu trebuie să-mi sfârșesc alergarea.” El era obosit, dar a urmat drumul până la capăt, lăsând slujba sa de episcop lui Timotei.

Noi trebuie să ne gândim și la tineretul nostru. Noi avem copii. Cei mai mulți dintre bărbații căsătoriți au copii. Ce se întâmplă cu ei când vor fi mai mari? Vedeți? Noi trebuie să ne gândim la lucrurile care vin spre noi. Din cauza aceasta noi trebuie să ne gândim și la urmașii noștri, la acești oameni tineri și la locul unde se adună. Noi nu dorim ca fiicele noastre să participe acolo, în lumea de afară, noi dorim ca ele să crească la fel ca mamele lor. Noi trebuie să pregătim terenul acesta. Noi nu știm dacă va mai exista un „mâine” – ar fi mai bine să nu mai fie, dar noi nu știm acest lucru. Dacă nu există un mâine, atunci totuși noi am făcut o lucrare cu care ne-a însărcinat Domnul, iar atunci când va veni El, noi stăm la postul nostru, la datorie.

Din cauza aceasta vreau să propun următoarele; eu am vorbit deja cu fratele Neville. Să continuăm această lucrare ca și până acum. Eu mulțumesc lui Dumnezeu pentru acești predicatori tineri. De fapt, nu va exista scuză în ziua judecății pentru toate împrejurimile de aici, pentru că noi avem deja multe adunări mici, într-o măsură pot spune „posturi avansate”, locuri în care se poate asculta Cuvântul, care vă așteaptă. Ieri seară am fost la un frate într-o comunitate. Eu am întrebat dacă toți care erau adunați acolo, sunt întemeiați în Cuvânt – iar ei au ridicat cu toții mâinile. Eu m-am bucurat pentru ei. În ce privește slujba mea pentru această comunitate, pot spune următoarele: slujba mea are patru scopuri, s-ar putea să greșesc, dar eu pot să văd doar aceste posibilități.

El mi-a vorbit acolo lângă râu, iar noi suntem Biserica dintre

neamuri. Noi știm că El Se adresează în Apocalipsa către cele șapte Biserici, în capitolele 1, 2 și 3. În capitolul 4 Biserica pleacă, adică este descrisă plecarea ei, iar în capitolul 19 este descrisă revenirea ei, după timpul necazului celui mare, când Dumnezeu cheamă afară pe evrei. Așa este. Este ca la Enoh, care a fost răpit înaintea potopului. El a plecat și apoi a venit necazul cel mare. Vedeti! Noe era în corabie înainte de a veni necazul. Lot ieșise din Sodoma înaintea necazului. Vedeti! Așa va pleca și Biserica – Mireasă, înainte de venirea necazului. În timpul necazului celui mare, care va veni, balaurul va urmări pe femeie și va arunca un râu de apă după ea – (asta înseamnă armate de oameni). Șarpele – balaurul va urmări femeia și va ucide rămășița seminței ei. Asta se va întâmpla în timpul necazului celui mare, dar Biserica – Mireasă va pleca acasă. Dacă lucrarea aceasta ar avea loc mâine, astăzi noi am continua totuși cu această lucrare. Să fim atenți, căci ceea ce faci azi este ceea ce contează. Îngerul care mi-a spus atunci acele cuvinte, a spus adevărul: **„Așa cum a fost trimis Ioan Botezătorul, să pregătească prima venire a lui Isus Hristos – așa să fie mesajul tău.”** Eu trebuie să transmit acest mesaj, care precede a doua venire a lui Hristos. Dacă El a spus aceste cuvinte, înseamnă că suntem foarte aproape, pentru că ceasul și lumina mesajului aproape că au trecut deja. Poate că ați observat, cum s-a întâmplat atunci la Rusalii, după ce frații au fost umpluți cu Duhul Sfânt. Ei abia au avut vreme să răspândească acest mesaj și lucrurile începeau să se încheie. Ei au început să înființeze comunități, care urmau să-și ocupe poziția pentru Hristos, în așteptarea venirii Lui. Același lucru se întâmplă astăzi. Dacă Scriptura spune: *„Eu voi restitui ce au mâncat lăcustele...”* dacă lucrul acesta este adevărat, dacă acesta este mesajul, atunci suntem foarte aproape, pentru că mesajul este la sfârșit.

Există trei lucruri care s-ar putea întâmpla cu mine. Ori că am ajuns la capătul drumului meu sau va însemna că Domnul vine în curând sau poate că vine un timp deosebit. S-ar putea să vină încă un bărbat puternic, și asta ar putea fi. Oricare din aceste lucruri se va întâmpla, noi vom suporta consecințele. Dar eu nu știu ce se va întâmpla. Dacă eu aș ști cum se va desfășura lucrarea în continuare, atunci v-aș spune, dar eu nu știu. Eu mă duc în prezent în adunări fără nicio călăuzire duhovnicească.

Există trei lucruri, deci – sau că am ajuns la capătul drumului meu, și va trebui să vină altul căruia eu i-am pregătit drumul și i l-am eliberat, încât el să poată prelua totul. Dar să nu uitați: acela care va veni pentru a predica se va baza numai pe Cuvânt, întorcând inima copiilor la părinți. Toate acestea ar putea însemna sfârșitul drumului meu. S-ar putea ca El să-mi schimbe slujba și să mă trimită din nou peste mări, ca evanghelist. Toate aceste posibilități ar putea deveni realitate. Eu nu pot să-mi continui drumul în felul cum am mers până acum. Oamenii m-au privit ca pe un prooroc. Eu nu mă pretind a fi prooroc. Nu, desigur că nu. Eu nu spun aceasta din falsă smerenie, dar eu vreau să fiu sincer. Eu nu mă consider a fi un prooroc al Domnului. Eu cred că El m-a folosit pentru unele lucruri mărunte, poate să pregătesc terenul pentru cel ce va veni. Dar un prooroc nu lucrează în felul cum lucrez eu. Un prooroc nu este evanghelist, un evanghelist nu este un prooroc. Un păstor nu este evanghelist și invers. Dar Dumnezeu a rânduit în Biserică mai întâi apostoli, apoi prooroci, apoi învățători, păstori etc. Dumnezeu i-a rânduit pentru Biserică și Dumnezeu le-a dat o slujbă.

În dimineața când a fost pusă piatra de temelie la biserica locală, s-a spus: „Să faci lucrarea unui evanghelist.” Atunci nu s-a spus că eu aș fi chemat ca evanghelist, s-a spus doar: „Să faci lucrarea unui evanghelist, pentru că va veni vremea, când ei nu vor mai suporta învățătura sănătoasă, își vor căuta învățători, după cum îi gâdilă urechile și se vor întoarce de la adevăr spre istorisiri și fabule.” El mi-a citat textul și mi-a spus unde se poate găsi. El mi-a spus-o de trei ori. Eu am luat Biblia și am deschis-o acolo unde mi-a spus.

Apoi voi mai știți care era poziția celor două comunități penticostale – penticostalii unitari și biserica penticostală trinitară. Eu nu m-am pus niciodată de-a latul cu ei. Eu sunt de părere că amândouă sunt false; în afară de toate astea, eu am stat la răscruce, înaintea secerișului.

Dumnezeu respectă pe oricine vine cu sinceritate. Petru a spus că Dumnezeu nu se uită la fața omului.

Lucrarea din casa lui Corneliu era un semn că toate popoarele sunt chemate, atunci când ei au primit Duhul Sfânt ca la început. Vedeti, Dumnezeu nu se uită la fața omului. Dacă cineva este sincer și totuși umblă pe o cale greșită, atunci Dumnezeu îl va călăuzi într-un fel la

lumină; dar el trebuie să fie sincer cu adevărat. El va pătrunde și va

străpunge până la lumină, pentru că Dumnezeu este dator să facă acest lucru.

Când ne gândim la venirea Domnului, este un lucru mare pentru noi. Mesajul va fi atunci încheiat. Să nu uitați, aici va fi un grup de oameni aleși dinainte - la venirea Domnului s-ar putea să nu fie mai mult decât o mână de oameni. Dar noi nu știm, s-ar putea să fie mii sau milioane. Aleșii dinainte cred mesajul atunci când îl aud. Ei nu trebuie lămuriiți și forțați. Noi suntem chiar la sfârșitul timpului.

Dacă Dumnezeu m-a chemat – dacă m-a chemat ca prooroc al Său, atunci desigur eu nu îndeplinesc slujba unui prooroc. Proorocii nu evanghelizează. Un prooroc primește ceva direct de la Dumnezeu, ceva ce el trebuie să facă, iar apoi se duce și transmite mesajul său. El nu este un evanghelist, el nu ține adunări. El nu învață ca evangheliștii. El aduce pe „Așa vorbește Domnul” și cu aceasta el a terminat. Dacă El m-a chemat în această slujbă, atunci nu pot să mai fiu evanghelist, iar dacă m-a chemat ca evanghelist, atunci nu pot să fiu prooroc.

Dar acum nici eu nu știu ce trebuie făcut. Cu toată smerenia și respectul am îndeplinit sarcina primită, când El mi-a zis mai întâi să țin pe oameni de mână și să mă rog pentru ei și să cunosc tainele inimii lor și toate aceste lucruri. Fraților, așa ceva nu a dat greș niciodată! Voi știți că acesta este adevărul. El mi-a spus că lucrul acesta va fi cunoscut în toată lumea. Așa s-a și întâmplat. Toate popoarele de sub cer au auzit despre aceasta. Relatări în ziare, înregistrări pe bandă și fotografii. Ei nu știu cum de s-a auzit, dar din toată lumea vin scrisori. Din Thailanda, din Africa, misionarii s-au înghesuit să audă. Acum vin relatările din toată lumea. Biserica mireasă este o Biserică universal aleasă – oameni de pretutindeni. Atunci unul va fi luat, altul va rămâne. Dacă am făcut slujba de evanghelist și am făcut lucrarea Sa în mod satisfăcător, totuși eu mă rog ca El să mă ierte pentru toate greșelile mele și să mă recheme de pe câmpul evanghelizării și să mă facă prooroc al Său. Dacă va fi așa, atunci voi lăsa evanghelizarea. Dacă voi fi chemat ca evanghelist, atunci nu pot să fiu prooroc. Eu amestec cele două slujbe; și sunt neliniștit pentru aceasta.

Când mă gândesc la starea Bisericii din prezent și la plecarea mea, atunci mă simt groaznic. Eu mă gândesc la voi toți, cu care voi petrece veșnicia împreună. Noi avem bărbați buni, material bun, oameni

bine întemeiați în Cuvânt. Nu de mult timp a început o trezire aici, în Biserică. Duhul a venit peste oameni și a împărțit daruri. Eu am urmărit lucrarea pentru ca aceasta să nu devieze în fanatism. Dar de fiecare dată când se dezvoltă ceva negativ, Duhul va pune graniță și mută din nou lucrurile la locul lor. Eu m-am gândit: „Slăvit să fie Domnul.” Păstrați-vă poziția - așa este bine. Eu cred că ar trebui să ne construim un local. Unii zic: „Cum, dacă Domnul vine în curând?” Dar dacă Biserica a hotărât ceva și voi ați fost de acord, atunci s-o susțineți. Da, construiți-o. Am vrut s-o spun aici, înaintea bărbaților, pentru ca femeile de aici să nu încline într-o parte sau în alta. Chiar dacă Domnul ar veni săptămâna viitoare, lăsați-ne să începem deja săptămâna aceasta. Noi vrem să-I arătăm că stăm la postul nostru. Da, desigur. Dar dacă El vine numai în zece ani sau douăzeci? Ce ar fi dacă ar veni numai peste 100 de ani? Nu are importanță când va veni El din nou. El va veni după noi, dar noi trebuie să lăsăm moștenirea noastră urmașilor noștri.

Eu vă propun vouă, conducerii comunității, să construiți această clădire, pentru ca oamenii să se adune undeva. La fel vă propun ca fratele Neville să rămână păstorul acestei comunități, atâta timp cât comunitatea este de acord – acesta este votul comunității - atâta timp cât el își îndeplinește slujba cu credincioșie și păstrează poziția credinței, simțind călăuzirea Domnului.

Domnul dorește ca el să rămână, atâta timp cât comunitatea este de acord cu el. Tuturor celorlalți bărbați din alte localități, așa cum sunt fratele Junior și fratele Crase, aș vrea să vă spun, că, atâta timp cât aveți simțul datoriei pentru slujba voastră, adunați-vă și conlucrați cu frații de aici. Doar nu poți merge să conlucrezi cu un metodist, noi nu avem nimic comun cu ei, nici cu bapțiștii.

Dacă vorbești cu ei despre botezul cu Duhul Sfânt sau botezul în apă în Numele Domnului, atunci ei te expediază imediat. Așa este. Acolo șezi ca un porumbel între ciori. Cel mai bun lucru este să nu ai de-a face cu ei. Eu cred că te-ai distruge duhovnicește. Eu nu vreau să râd de metodiști sau de bapțiști, să nu uitați asta. Există mulți oameni acolo cu frică de Dumnezeu, dar eu vorbesc acum despre legătura duhovnicească.

Mulți bărbați de aici, care ați simțit o chemare din partea lui Dumnezeu, puteți să faceți ceva în viața aceasta. Nu stați degeaba. Dacă puteți

să salvați și numai un singur suflet, atunci salvați-l. Dacă veți construi aici ceva, atunci aici va fi ca un așa zis cartier general, iar fratele Neville va fi ca un senior printre cei bătrâni. Atunci, dacă vor apărea întrebări în comunitățile voastre locale și voi nu le puteți răspunde, veniți aici la fratele Neville și discutați toți împreună. Dacă nu veți ajunge nici atunci la vreun rezultat, atunci voi veni la voi cât de repede, pentru ca toți să ne ocupăm de problema ivită. După ce sunteți odată în Cuvânt, începeți să instruiți predicatori în cadrul grupurilor voastre – bărbați în care vedeți că ei sunt chemați în viața lor pentru a predica Cuvântul. Instruiți pe acești bărbați tineri, aduceți-i la bătrâni. Întâlniți-vă deseori la sfaturile frățești ale predicatorilor și învățați acolo lucrurile adânci ale lui Dumnezeu. Să nu vă duceți la o adresă falsă. Aveți grijă să existe cineva în care vă puteți încrede ca și conducător al vostru. Însă dacă nu vedeți câteodată lucrurile așa ca el, să nu vă îngrijorați. În orice caz, aveți aceeași credință. Din cauza aceasta, să mergeți mai departe. De fiecare dată când ne adunăm, să ne rugăm împreună, iar Dumnezeu ne va spune exact ceea ce vrea El de la noi. Vedeți, El ne va spune cum să ne ocupăm de lucru. În astfel de adunări pot veni oamenii ca să audă adevărul. Bărbații care vor intra în lucrare să fie bine întemeiați în Cuvânt. Dacă eu voi fi evanghelist undeva în lume, atunci vor exista și terenuri de lucru, unde îi voi rândui pe acești lucrători. De exemplu, dacă mă duc în India și s-ar întoarce mii de oameni, s-ar întoarce și predicatori, care vor fi înflăcărați pentru acest adevăr.

Oh, când am fost acolo s-au întors sute de mii la Hristos. Dar nu era nimeni acolo care să-i păstorească. Eu am plecat mai departe și i-am lăsat ca oile între lupi. Ce bine ar fi fost atunci dacă aveam un grup de oameni la dispoziție, oameni tineri, întemeiați în mesajul Cuvântului, iar la plecarea mea să le fi spus: „O clipă. vă rog, înainte de plecarea mea, vom rândui aceste comunități.” Acum vor veni vreo doi sau trei bărbați de acolo care vor fi un ajutor în lucrare pentru India, pentru a se întemeia în Cuvânt. Astfel ar putea să înceapă lucrarea credinței la ei, în calitate de post înaintat în India, unul în Germania, unul în Elveția, etc. De fapt ar trebui să existe deja posturi înaintate în toate țările unde am fost. Ei cred mesajul acesta. Din fiecare post înaintat dintr-o țară rezultă o altă comunitate, apoi alta și alta. Înțelegeți voi ce vreau să vă spun?

Mâine seară veți vedea pe prietenul meu Mattson Boze. El vine

aici. Voi veți auzi ce poate face un om mărunț acolo, în Tarzania. Boze este un om bun, dar el nu crede ceea ce credem noi. Eu l-am luat deja în vizor și l-am prins deja odată bine în cuie, cu câteva texte biblice. Eu i-am spus: „Mattson, tu ești prietenul meu. Tu nu vei fugi când îți spun câte ceva. Noi vrem să stăm aici și să ne dăm mâna ca frați în Hristos și să vorbim împreună.” Eu i-am explicat mesajul, iar el a stat așa și a spus: „Frate Branham, tu ai dreptate, desigur.” Eu am spus: „Mattson, tu nu crezi încă cu adevărat, altfel ai primi această credință.” El a zis: „Frate Branham, eu cred că ceea ce spui tu este adevărul.” Eu l-am întrebat: „Atunci de ce nu vrei să primești practic aceasta?” Vedeți, eu am vrut să-i fac de cunoscut mesajul în adâncul inimii. Dar după ce a plecat de aici, problema i-a scăpat din nou. El nu este un om cu daruri deosebite, dar un om care are curaj suficient pentru a merge și a începe o lucrare. Ce am fi putut face noi în astfel de prilejuri? Am fi ajuns la milioane. Dar noi am pierdut timpul.

De aceea vin aici cu câteva propuneri practice. Dar să nu uitați, că la o astfel de lucrare vor exista și deosebiri de păreri în anumite teme. Poate că unii vor avea alte păreri. Dar să nu uitați, când veți ajunge la punctul când veți zice: „Dacă el nu vede lucrurile așa cum le văd eu, atunci nici eu nu...” atunci este ceva greșit în voi! Atunci greșeala nu este la celălalt, atunci greșeala este la voi! Frații vor căuta întotdeauna să țină împreună. Ei nu se vor trișa unii pe alții. Noi eram nouă copii și ne băteam, dar după orice încăierare știam că suntem tot Branham. Asta știam eu, la fel și ei. Așa faceți și voi în familie. Poate că vom avea păreri diferite, asta este ceva natural, dar noi aparținem împreună. Noi suntem una în Hristos.

Noi credem acest mesaj și pentru asta luăm poziție. Eu cred că va trebui să continuăm așa până va veni El. Dacă nu sunteți plini de râvnă pentru acest Cuvânt, atunci ceva nu este în regulă cu voi. Dacă ziceți: „Am fost plin de râvnă, dar acum nu știu ce să fac.” Atunci ceva este greșit cu voi. Voi trebuie să fiți plini de entuziasm pentru El, și să luptați mai departe. Numai Satana încearcă să vă oprească. Dacă încerci într-un fel și vezi că nu merge, atunci încearcă altă metodă, până când lucrarea va funcționa. Numai așa poți câștiga războiul. Aruncați grenada, faceți ceva, dar trebuie să ajungeți la țintă. Așa se procedează la tragerea cu glonțul. Dacă un glonț este orb, atunci puneți altul. Un glonț precis

va percuta. Noi trebuie să tragem cu pușca până când se întâmplă ceva. Noi avem un scop, o țintă de atins.

Ce fac eu în timpul acesta? Merg înainte, chiar dacă nu am vreo călăuzire. Milioane de oameni mă întrebă: „Ce ai de gând să faci?”

Unii zic că m-am sinucis, alții zic alta. Dar împotriva tuturor acestor lucruri, trebuie să te lupți. Apoi mai ai și o răspundere pentru oameni în fața lui Dumnezeu.

Închipuiți-vă odată că Dumnezeu v-ar fi însărcinat și v-ar fi dat darul să priviți în inimile oamenilor și să cunoașteți ce este în viața lor. Gândiți-vă odată. Eu știu că fiecare trebuie să-și poarte sarcina lui, dar nu puteți înțelege... Pe deasupra mai există și o răspundere. Poate vă gândiți:

„Pentru tine este foarte ușor, frate Branham. Tot ce faci tu, doar îți arată Dumnezeu.” Nu, El nu face aceasta. Eu la fel transpir ca și voi până mă decid pentru ceva. Desigur. Eu trebuie să mă lupt și mai tare, pentru că de la mine se cere și mai mult. În timp ce voi răspundeți doar pentru o biserică locală, pentru familia voastră sau poate numai pentru persoana voastră, eu trebuie să răspund pentru milioane. Eu trebuie să știu exact ce fac pe bază biblică. Dacă Satana vă împresoară deja pentru un singur suflet, cum va fi când sunt în joc mii de suflete? Câte atacuri nu va da el acolo? Astfel trebuie să țineți minte multe lucruri, fraților. Nu este de mirare dacă mă enervez și eu câteodată. Acum, mă arunc direct în luptă și deschid focul Dacă grenada se aprinde, atunci a fost corect. Dacă nu se aprinde, mai încerc o dată. Una din ele se va aprinde undeva. Apoi, trebuie să fii centrat pe țintă, pentru ca atunci când se aprinde, să pot lovi obiectul în care trag.

Poate vă aduceți aminte de visul pe care l-am avut, pentru care, după aceea am primit și tâlcuirea. El a zis: „Du-te înapoi și depozitează hrana.” Unde este depozitul? Acest tabernacol. Unde există ceva în țara aceasta care să fie echivalent cu acest mesaj pe care-l avem noi?

Desigur, prin aceasta vreau să includ și celelalte comunități mici, care conlucrează și sunt una cu noi. Unde ai putea să te îndrepti ca să găsești așa ceva? Puteți să-mi spuneți un grup sau un loc, care să fie asemănător? Pretutindeni găsești doar crezuri denominaționale, grupări care se îndepărtează de Numele Domnului; ei se îndepărtează de aceste lucruri biblice. Vedeți? Iar aici este locul, unde este depozitată hrana.

Eu v-am predicat aici până la șase ore câteodată. Am predicat câte

o săptămână la rând. Mesajul se înregistrează pe benzi și merge în toată lumea, unde oamenii pot asculta în casele lor. Aceste benzi vor cădea direct în mâna celor ce sunt rânduiți de Dumnezeu. El va călăuzi totul în așa fel ca mesajul să facă drumul urmărit de Dumnezeu. El poate călăuzi Cuvântul. Acesta este motivul pentru care m-a trimis El înapoi aici, ca să depozitez hrana. El m-a oprit să plec peste ocean. Frații, ziceau: „Te vom duce ca pe un turist prin toată țara.” Așa au văzut ei lucrarea. Eu am spus: „Eu nu o fac în felul acesta.” El mi-a arătat că mai are ceva de transmis pentru poporul Său. Am făcut tot ce am putut, dar nu știu încotro să mă îndrept. Dar este multă muniție în jurul meu. M-a chemat El înapoi ca să evanghelizez? Poate că El m-a chemat ca proorocul Său sau ca păstor. Eu voi arunca grenadă după grenadă și nu voi sta doar cu mâinile în sân, să privesc ca spectator și să zic: „Doamne, aruncă Tu grenada.” Eu sunt hotărât să arunc personal grenada. El va avea grijă ca focul să se aprindă. El este acela care trebuie să se îngrijească de aceasta. Eu doar voi merge înainte. Iar lucrul pe care aveți de gând să-l faceți... Oamenii de aici vor să aibă un loc de adunare. Construiți-o cât de repede puteți. Iar voi, fraților de departe, care vă îngrijiți de aceste adunări mici, voi faceți o lucrare. Dumnezeu vă va răsplăti pentru aceasta. Mergeți afară și predicați. Faceți tot ce puteți. Veniți toți la întâlnirile voastre, voi, bărbaților, și vorbiți despre lucrurile adânci din Scriptură și vă rugați. Să nu veniți aici înainte de a vă ruga mai întâi. Faceți rugăciunea voastră în ascuns. Faceți aceasta acasă, în camera voastră, rugați-vă lui Dumnezeu și așteptați. După ce ați primit claritate, observați dacă se face ceva – dar dacă vedeți că ceva deviază de la Cuvânt, fiți atenți! Indiferent cât de bine ar arăta lucrarea, opriți-vă la punctul acela! Un duh fals a venit peste voi, căci mesajul pentru timpul acesta este bazat pe Cuvânt. Vedeți? Fiți atenți!

Dacă voi ziceți: „O, frate Branham, să-ți spun eu cum stau lucrurile. Cutare s-a ridicat aseară și a îngăduit ca lucrurile să se petreacă astfel...” Așteptați și priviți la ce se întâmplă. Nu renunțați la nimic din ceea ce spune Cuvântul. Comparați totul cu Cuvântul și vedeți dacă ceea ce faceți este în conformitate cu Cuvântul; și dacă totul este în ordine, atunci mulțumiți lui Dumnezeu și continuați mai departe. Așa ar trebui să procedați.

Eu văd mulți bărbați tineri aici, Dumnezeu să vă ungă. O, cât de mult doresc să vă rânduiesc ca evangheliști și să vă trimit pe undeva cu convingerea că sunteți maturi și puteți merge pe picioarele voastre, dacă cunoașteți mesajul și studiați independent, verificând personal cu Scriptura. Dacă simțiți o chemare în viața voastră... Eu și fratele Neville suntem bătrâni. Noi vom dispărea de pe scenă. Atunci trebuie să călcați pe urmele noastre. Dacă va fi un mâine trebuie să fim bine pregătiți pentru aceasta. Nu ar fi bine ca frații din Utica și din alte părți să vină toți la un loc și să vă adunați? Voi, predicatorii, ați putea ședeă împreună și ați putea discuta diferite lucruri. Voi trebuie să căutați o posibilitate de a ține legătura frățească. Trebuie să fie ceva care să vă aducă împreună. Voi vă adunați ca un grup de bărbați și fiecare știe că celălalt crede același lucru ca și el, iar acolo puteți discuta problemele – să zicem o dată pe lună - în care numai frații lucrători să se adune. Strângeți-vă într-una din adunările voastre locale. Așezați-vă împreună și discutați problemele, fiecare din voi, păstori și evangheliști sau orice ați fi. Dacă vor apărea probleme mai mari, atunci vă voi veni și eu în ajutor, pentru că mă voi întoarce aici în mod constant. Nu vom avea întâlniri particulare, ci vom sta împreună, până când vom avea pe „Așa vorbește Domnul”. Dacă veți reuși să instruiți corect câțiva predicatori și să-i mențineți pe calea cea bună, atunci urmăriți-i să vedeți ce fac și ce reușesc. Ar trebui să vă interesați de zeci și sute de probleme. Vedeți! Noi încercăm să rezolvăm toate aceste probleme și întrebări. Pentru aceasta ai nevoie de un sistem – sistemul lui Dumnezeu. Este doar așa cum a zis Ietro către Moise: „Doar nu poți rezolva singur toate problemele.” Și Dumnezeu a rânduit șaptezeci de bătrâni și a luat din Duhul care era peste Moise și a turnat peste bătrâni, iar bătrânii au început să proorocească, iar Moise nu slăbise cu absolut nimic. Dar el se întărise mai mult, la fel și tabăra lui Dumnezeu. El posedă tot atâta proorocie în sine ca și înainte de a primi ei din Duhul care era în prooroc. El a împărțit doar domeniul de activitate. El a zis: „Moise, lasă pe ei în problemele mărunte, dar dacă este vorba de lucruri mai importante, atunci întâlnește-te cu ei și ajută-i.” Acesta era drumul în timpul Vechiului Testament și în Biserica primară și eu cred că acesta este drumul, procedura lui Dumnezeu și azi pentru noi, iar noi așa ar trebui să facem. Să procedăm deci așa. Să nu mai discutăm despre

aceasta. Noi putem totul prin harul lui Dumnezeu. Credeți aceasta? Eu cred că timpul pentru predică a trecut deja. Billy mi-a adus o notă mică. Este o cerere pentru rugăciune pentru o fetiță. Să ne rugăm pentru această fetiță.

Tatăl nostru din ceruri, în timp ce vorbim cu Tine, mă gândesc la Ireneu, care privea la grupul lui de bărbați, un grup poate mai mic ca acesta. Ei nu aveau scaune ca să șadă. Ei ședeau poate pe pietre reci, iar el le vorbea. Acești bărbați au ieșit, deși știau ce-i așteaptă, anume că vor fi aruncați înaintea leilor sau vor fi decapitați. Dar credința părinților noștri este încă vie, în ciuda închisorilor, flăcărilor și sabiei. Doamne, eu îți mulțumesc pentru acești bărbați. Eu Te rog să-i binecuvântezi. Binecuvântează-i pe fiecare în parte, în Numele Tău, ca să le menții credința care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna, ca ei să nu devieze niciodată de la aceasta. Și fie ca din acest grup Tu să trimiți păstori, învățători și evangheliști. O, Doamne, ajută-i ca ei să facă față încercărilor, să-și ocupe și să-și păstreze poziția oriunde ar fi ei, pentru a lucra pentru Isus până va veni El.

Doamne, Te rog pentru această problemă care a fost adusă înaintea Ta, și Te rog să Te gândești la această fetiță care și-a rupt mâna. Fie ca puterea Dumnezeului Celui Atotputernic s-o vindece! Eu Te rog, ajut-o și vindec-o! Binecuvântează-i pe acei ce au adus cererea. Lasă ca puterea care l-a înviat pe Isus din morți, să restabilească și pe fetița aceasta, iar brațul ei să se vindece! La fel și celelalte cereri care au fost aduse înaintea Ta – băiatul acesta sărman, care zace aici, am auzit că are boala Hodgkin, care l-a zdrobit de tot, iar fața lui este arsă de radiul cu care l-au tratat ei. Dumnezeu să se îndure de acest băiat ca să trăiască! Noi ne gândim și la bărbatul acela care nu a fost pregătit să Te întâlnească și a plecat din viața aceasta și la toți ceilalți.

Ne rugăm și pentru sora Bruce care s-a ars cu apă fierbinte. Ea este probabil la spital. Noi Te rugăm s-o vindeci! Noi Te rugăm pentru aceste binecuvântări în Numele lui Isus Hristos!

Acum vrem să mai vorbim puțin din Cuvânt. Am câteva lucruri scumpe despre care aș vorbi câteva minute, poate că vă este de folos. Tot ce am spus până acum, aveți pe bandă. Am vrut să spun doar ceea ce ar trebui făcut și ce ați putea face voi, fraților.

Voi știți foarte bine că în timpul Bisericii primare, erau doar câțiva

bărbați și femei la un loc. Însă acești oameni puțini la număr au zguduit țara. Voi știți cum s-a întâmplat cu Acuila și Priscilia, când a venit marele Apolo pentru a ține o adunare de trezire, atunci erau doar cinci – șase persoane acolo. Asta înseamnă că Biserica se compunea doar din aceste persoane. Însă voi aveți azi aici cu mult mai mult. Voi știți că Isus avea doar doisprezece apostoli. Noi ne gândim tot la nume mari, dar Dumnezeu nu lucrează cu nume mari, mai degrabă cu un grup mai mic. Priviți în trecut cum El a lucrat tot cu grupuri mici, a vorbit cu ei și i-a rânduit pentru a sluji. Este voia lui Dumnezeu de a lucra în felul acesta. Astfel noi dorim ca El să rămână în mijlocul nostru, pentru ca El să facă aceste lucruri împreună cu noi.

Duminica viitoare doresc, cu voia lui Dumnezeu, să vorbesc despre tema: „Evanghelizare în timpul de seară sau în timpul sfârșitului.” Apoi voi pleca până toamna târziu. Când mă întorc, din nou, sper ca totul să se desfășoare aici conform Cuvântului, fraților, și ca tot mai mulți oameni să vină la întrunirile noastre, iar harul lui Dumnezeu să se odihnească asupra fiecăruia din voi până ne vom revedea din nou. Eu mă încred că voi vă rugați pentru mine; asta înseamnă că sunteți colegii mei, prietenii mei buni, ajutoarele mele, iar toți împreună putem să fim ajutoarele Domnului.

Acolo, când voi sta în fața dușmanului, aș vrea să știu că există undeva soldați adevărați, ale căror rugăciuni pentru bolnavi și suferinzi sunt ascultate și că acești bărbați se roagă pentru mine.

Eu sunt acela care am nevoie de aceste rugăciuni acolo, pe câmpul de misiune, în mod deosebit. Eu am nevoie de aceasta, de aceea rugați-vă pentru mine când vă adunați. Vă rog să nu uitați în adunările voastre să vă rugați pentru mine.

Aș vrea să citesc acum din Evanghelia lui Ioan 9:26-35:

„Iarăși l-au întreat: „Ce ți-a făcut? Cum ți-a deschis ochii?”

„Acum v-am spus” le-a răspuns el „și n-ați ascultat. Pentru ce voiți să mai auziți încă o dată? Doar n-ați vrea să vă faceți și voi ucenicii Lui!” Ei l-au ocărât și i-au zis: „Tu ești ucenicul Lui, noi suntem ucenicii lui Moise. Știm că Dumnezeu a vorbit lui Moise, dar acesta nu știm de unde este.” „Aici este mirarea” le-a răspuns omul acela „că voi nu știți de unde este și totuși, El mi-a deschis ochii. Știm că Dumnezeu n-ascultă pe păcătoși; ci, dacă este cineva temător de Dumnezeu și

face voia Lui, pe acela îl ascultă. De când este lumea, nu s-a auzit să fi deschis cineva ochii unui orb din naștere. Dacă omul acesta n-ar veni de la Dumnezeu, n-ar putea face nimic.” „Tu ești născut cu totul în păcat” i-au răspuns ei „și vrei să ne înveți pe noi?” Și l-au dat afară. Isus a auzit că l-au dat afară; și, când l-a găsit, i-a zis: „Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?”

Eu mi-am făcut câteva notițe despre lucrurile din acest text - pe care vreau să le subliniez și aș vrea să vă vorbesc câteva minute. Fraților, eu știu că predica aceasta scurtă poate fi folosită de Dumnezeu într-o formă sau alta, pentru că este vorbită pe baza Cuvântului. Eu știu că aici, în mod normal vorbește fratele Sink, fratele Neville sau un alt predicator. Dar dacă sunt azi aici, aș vrea – dacă este permis, să vorbesc în felul acesta al meu către ascultători.

Aș vrea să scot în evidență tema: **”A fi de partea lui Isus”**. Fariseii și personalitățile de frunte ale poporului din timpul când era El pe pământ, încercau încontinuu să-L înjosească în fața poporului. Aceasta era, de fapt, doar una din metodele pe care le folosește Satana. Toți fariseii și învățătorii timpului respectiv, încercau mereu să-l înjosească pe Isus. Tot ce puteau ei inventa, a fost adus pe câmpul de luptă. Ei Îl observau încontinuu, dacă nu pot găsi cumva o greșeală la El. Ei nu vorbeau despre lucrurile bune pe care El le făcea, însă ei căutau cu atât mai mult să găsească ceva despre care puteau cleveti și spune: „Uitați! Dacă el ar fi un om al lui Dumnezeu, el nu ar lucra în felul acesta sau modul acela.” Ei încercau să-L aducă într-o lumină proastă, pentru ca oamenii să nu-L creadă. Aceasta este lucrarea Satanei, care nu a încetat să se folosească de această metodă.

Se întâmplă deseori ca un predicator să facă greșeli. Dacă el ajunge undeva în vecinătate și este un om devotat și scump, care este neobosit interesat să facă ce este corect conform Cuvântului, să-i aducă pe oameni pe calea cea adevărată, atunci se va întâmpla ca Satana să arate tuturor așa-zișilor creștini, care locuiesc în vecinătatea respectivă, toate greșelile care pot fi aduse împotriva acestui bărbat.

Voi știți că modul corect, creștinesc este să acoperi înaintea oamenilor tot ce știi rău despre un frate. Să nu povestești lucrurile rele mai departe; să povestești numai lucrurile bune. Dacă există ceva rău la el, lăsați-o așa. Sărmanul de el, are deja suficiente împotriva lui însuși.

Să nu încercați să dați cu bâta în el și să-l împingeți mai adânc în groapă, - doar el este deja destul de afundat în groapă. Încercați, însă, să-l scoateți afară din groapă.

Dar sunt prea mulți în ziua de azi, care încearcă și pândesc să prindă ceva împotriva altora. Dacă, de exemplu, cineva face o greșeală, dacă el face ceva pe dos, - și asta se întâmplă fiecăruia din când în când, la fel și mie, atunci să nu uităm că suntem frați, care în fond merg pe același drum – noi suntem frați. Dacă noi avem ceva cu care să luptăm și de rezolvat, atunci s-o facem în interior. Aduceți problema în fața fraților și rezolvați problema împreună, să nu scoateți problema afară, în fața lumii, a rudelor, a vecinilor etc. La noi în familie se rezolvau problemele în felul următor: dacă unul din frați greșea cu ceva, atunci ei veneau și spuneau lui Bill – mie, care eram cel mai mare. Eu trebuia să stau și să caut care avea dreptate și care nu avea dreptate. Dacă și așa ei nu credeau încă, atunci se mai adunau odată, în spatele meu și dezbăteau problema. Dar ei tot mai erau frați. Vedeți. Ei se luptau în curtea din spate și în grădina din față; în felul acesta se întâmplau lucrurile, și totuși mai eram frați. Acesta era felul nostru de a rezolva problemele. Vedeți? Dacă aveți ceva împotriva fratelui vostru, atunci să nu o povestiți altora, dacă este vorba despre o greșeală, - mergeți la el personal și spuneți-o. Dacă el începe să se certe cu voi, atunci mai luați pe cineva cu voi. Aduceți problema în ordine, așa cum o spune Biblia. Dar în cazul lui Isus, ei căutau să-L aducă într-o lumină proastă ca să-L discrediteze în fața poporului. Același lucru caută Satana și astăzi. Ei vor să submineze influența pe care o are predicatorul asupra oamenilor. Din cauza aceasta ar trebui să fiți foarte atenți în tot ceea ce faceți. Lucrați ca niște bărbați adevărați ai lui Dumnezeu, vorbiți ca bărbați ai lui Dumnezeu, trăiți ca bărbați ai lui Dumnezeu, pentru că Satana, împotrivorul vostru, umblă ca un leu și încearcă să înghită pe cine poate.

De ce l-au înjosit ei pe Isus? Ei erau invidioși pe El. Acesta era motivul pentru care ei îl înjoseau și încercau să-L facă de răs în ochii poporului. Ei erau invidioși pe slujba Lui și din cauza ei încercau să-L aducă într-o lumină proastă. Dar El avea slujba de la Dumnezeu și ei știau lucrul acesta, dar ceea ce predica El se lovea de doctrinele lor sectare, de aceea ei încercau să-L înjosească. Ei voiau să-L elimine din drumul lor și

orice prilej potrivit era binevenit ca să-L scoată din calea lor. Ei vroiau ca El să cedeze, ei vroiau ca oamenii să-L respingă. Ei vroiau să spună: „Priviți aici, feciorul acesta nu e bun de nimic. Priviți aici, el a făcut asta și cealaltă, doar știți că așa ceva nu este corect. Toată viața noastră am fost învățați să ascultăm de păstorul nostru. Dar acum el a cercetat pe acest bătrân al nostru din cauza tradiției pe care el o practică și pe care el a moștenit-o; doar noi trebuie să ne ținem de tradițiile părinților noștri. În toți anii așa am fost învățați de rabinii noștri. Acum vine omul acesta și se opune învățăturilor și practicilor noastre.” Vedeți? „Un astfel de om nu este bun ca predicator.” Ei căutau să-L târască prin noroi. Totuși, toți acei ce-L iubeau și credeau în El, care văzuseră semnele și minunile care se întâmplau conform Scripturii, nu au putut fi opriți să-L urmeze. Nu, desigur că nu. Acei ce-L credeau, credeau cu adevărat. Cei ce-L iubeau, rămâneau cu El. Ei nu aveau ochi pentru ceea ce le arătau alții.

O, dacă am putea fi și noi așa. Dacă nu am avea ochi pentru așa ceva. Dacă vine cineva și spune: „Ei fac parte dintr-o mișcare de la Rusalii...”, asta nu înseamnă că noi am fi din denomi-națiunea pentecostală. Apoi ei mai spun: „Da, dar ei botează în Numele lui Isus.” Da, asta așa este.

„Atunci să vă povestesc ceva, - cunosc pe un om care a fost botezat în felul acesta și care face asta și cealaltă.” Dar, vedeți, asta nu are nimic a face cu lucrul adevărat. Acolo Satana este la lucru, care vrea să vă aducă într-o lumină proastă. Oamenii tot încearcă să arate spre vaporul cel vechi, care s-a spart la mal, dar ei nu arată și spre vaporul cel nou, care rezistă în călătorie. Așa este. Ei încearcă să ridice sperietori de ciori și spun: „Acesta e un exemplu. Eu cunosc un predicator care predica sfințirea și el a făcut una și alta.” Dar nu spun că și alții, care nu predică sfințirea fac aceleași lucruri. Și ei nu arată spre lucrările mari pe care le-a făcut Dumnezeu.

Ei mai spun: „Acest predicator merge prea departe. El merge prea departe. El a devenit un fanatic.” Da, poate asta este adevărat. Asta poate fi adevărat. Dacă ei arată spre unul care a mers prea departe, ce se întâmplă atunci cu milioanele care nu au mers niciodată suficient de departe? La asta ei nu se gândesc. Înțelegeți ce vreau să spun?

Acei farisei și saducheii fățarnici și irodienii, toți încercau să-L

aducă pe Isus într-o lumină proastă; dar credincioșii adevărați, care au fost aleși dinainte ca să înțeleagă mesajul, au ascultat și nu au găsit nimic greșit în Cuvântul Lui.

Astăzi este exact același lucru. Acei ce-L iubesc și Îl cred nu văd nimic greșit în El și în poporul Lui. Ei nu văd nimic fanatic, nimic fals, ei nu găsesc nimic fals în Cuvântul Lui, ei Îl văd doar pe Isus și nu altceva. Ei sunt rânduți pentru viața vecinică, de aceea ei se pun de partea lui Isus și rămân acolo.

Noi cântam mai demult o cântare, frate Roy Robertson, eu cred că era pe vremea când tu ai venit aici. Textul cântecului era:

„Eu vreau să mă duc pe cale

Împreună cu cei ce sunt batjocoriți.

Cu gloata cea mică a Domnului.

Eu am început cu Domnul

Și voi merge până la capăt

Mai bine m-aș duce singur cu Isus

Și mi-aș pune capul pe o piatră ca Iacov.”

Desigur, mai bine m-aș duce pe această cale, pe care sunt dușmănit de toți, calea pe care ești respins, calea celor care sunt disprețuiți, însă ei umblă cu Isus. Eu nu văd nicio greșală în aceasta. Eu nu mă uit nici la greșelile altora, eu merg mai departe. Asta e tot.

Așa au făcut ei cu Isus, L-au batjocorit. Voi, păstorilor, ar trebui să vă învățați oamenii să nu accepte nimic rău la adresa celor din comunitate.

Dacă vine cineva și spune: „Vezi tu, biserica din care faci parte...Sunt unii care au făcut una și alta...” Da, s-ar putea să fie unii așa, dar cum este cu cel ce este în regulă? Unii nu văd pădurea din cauza copacilor.

Acum lucrurile stau la fel ca atunci.

Astfel ei au încercat totul și nu erau pregătiți să admită că El făcea lucrarea lui Dumnezeu; ei au încercat să semene sămânța discordiei și să facă poporul să nu-L creadă. Dar oamenii care L-au crezut au rămas cu El, au luat poziție de partea Lui.

Orbul acesta, despre care am citit, nu s-a lăsat amăgit și influențat de ei; acest Om îi dăruise vederea – noi cunoaștem relatarea. Acesta le-a pus însă și o întrebare foarte incomodă. Domnul Isus trecuse pe acolo; El era un om respins și disprețuit. Biblia a spus dinainte că va fi respins și că nu va fi găsit nimic frumos în El, ce ne-ar fi plăcut. Iar noi

rătăceam ca niște oi. El era un Om al durerilor, obișnuit cu suferința. Cum a spus Biblia totul dinainte...El urma să fie respins și batjocorit. Noi Il vedem pe acest Om. Dar acei ce credeau Cuvântul, care știau de lucrările Lui și despre evenimentele din viața Lui, ei știau cine este El. Din cauza aceasta ei nu puteau să facă nimic și nu vorbeau nimic rău împotriva Lui. Știți ceva – dragostea și așa este oarbă pentru astfel de lucruri; dragostea acoperă multe păcate. Dragostea desăvârșită scoate orice frică din om, scoate păcatul și discordia.

Deci, acest om orb ședea acolo, iar Isus și ucenicii Lui treceau pe acolo; iar eu cred că Isus a vrut să le dea aici o mică lecție. După ce ucenicii l-au văzut pe acest om orb, ei s-au gândit: „Hm, aici trebuie desigur că se ascunde un păcat.” Dacă se întâmplă ca cineva să pățească ceva, atunci noi spunem imediat: „Cred că el sau ea a păcătuit cu ceva și pe undeva ei nu sunt în voia Domnului.”

Fratele Crase a intrat cu mașina într-un stâlp; precis el nu era în voia Domnului după mintea cuiva. Astfel gândește unul sau altul. Atunci când pușca mea a explodat, „Precis el nu este în voia Domnului.”

Fratele Neville a lovit mașina „El nu era în voia Domnului.” Dar această gândire nu este corectă. Nu, sigur că nu. Dumnezeu îngăduie și aceste lucruri.

Isus s-a întors și le-a dat o lecție. Ei au zis: „Poate tatăl sau mama sa au păcătuit sau a făcut el unele păcate grave?” Isus a spus: „Niciunul din ei nu a păcătuit, însă lucrul acesta s-a întâmplat pentru ca să se arate lucrările lui Dumnezeu.” Amin!

Dumnezeu permite unele lucruri, pentru ca să se arate lucrările Lui.

Aici, Isus a redat acestui om lumina ochilor și a mers mai departe. După ce au auzit vestea, au venit și fariseii. Aici a fost un om orb și cerșetor și dintr-o dată el vedea din nou. Acest lucru a trezit masele, iar oamenii au venit să vadă ce a făcut Isus.

Înainte să se întâmple acest eveniment, fariseii semănaseră deja frica printre oameni și au spus: „Dacă urmează cineva pe acest Isus din Nazaret cu învățătura Lui nouă, atunci primiți imediat hârtiile de excomunicare din biserica noastră. Cine Îl urmează nu mai are ce căuta în sinagogă.” Ei au vrut să facă mare zarvă pentru că-L urau. Ei nu s-au gândit la omul acela orb, ei au vrut să facă circ, pentru a îndepărta pe oameni de El. Pe urmă, ei au chemat pe părinții lui, ca să-i întrebe:

„Acesta este fiul vostru?” Părinții au răspuns afirmativ. Ei au întrebat dacă a fost născut orb. Tatăl a răspuns: „Da.” Ei au întrebat mai departe: „Cum poate el să vadă acum?” Tatăl și mama lui știau că vor fi dați afară din sinagogă dacă spun că Isus l-ar fi vindecat. Vedeți, așa a fost El înlăturat. Ei au răspuns: „Acesta este fiul nostru.”

Acolo poate că au stat mii de oameni. Dacă fariseii ar fi reușit doar atât: să tragă Numele Său prin gunoi sau să sperie pe oameni într-un fel sau altul, în așa fel ca adunarea să nu-L mai accepte. Vedeți? Întreaga Lui influență ar fi fost distrusă. Fariseii în hainele lor lungi au spus părinților: „Vorbiți voi pentru el.” Ei au răspuns: „Da, acesta este fiul nostru, născut orb, dar cum a primit el vederea, nu știm! Întrebați-l pe el, este suficient de mare.”

Apoi au început cu tânărul care a fost vindecat și l-au întrebat: „Cine și cum te-a vindecat?” El a răspuns: „Un om cu Numele Isus din Nazaret mi-a dat vederea.” Ei au zis: „Dă slavă lui Dumnezeu! Noi știm că omul acesta este un păcătos, și nici nu știm de unde vine.” Tânărul a spus: „Asta nici eu nu știu, dar El a trecut pe aici și m-a vindecat. Asta e tot ce știu despre El. El nu poate fi un păcătos, căci Dumnezeu nu ascultă pe păcătoși.” Acest răspuns a fost o înțepătură pentru ei. Tânărul i-a întrebat: „De ce tot întrebați, nu cumva vreți să deveniți ucenicii Lui?” Aceasta a fost o mărturie bună. Un tânăr care se întâlnește cu Isus întreabă pe farisei dacă ei nu vor să devină ucenicii Lui! Dar ei nu au dorit lucrul acesta, ei erau „ucenicii lui Moise.” Ei aveau școlile lor, iar Isus nu absolvise seminarul lor. Ei spuneau că Isus ar fi un vrăjitor și ar avea drac, iar tânărul ar fi vrăjtit; mai mult, că El nu ar avea nicio autoritate.

Dar tânărul trecuse de partea lui Isus și a spus: „Voi, bărbați religioși, doar spuneți de sute de ani că trebuie să vină Mesia în timpul acesta întunecos, un Răscumpărător care ne va ajuta. Voi ne-ați spus, că atunci când vine, El va face anumite lucruri. Dar acum v-ați adunat aici ca să murdăriți numele acestui Om care m-a vindecat. Eu m-am născut orb și am fost tot timpul printre voi. El m-a vindecat. De când e lumea nu s-a întâmplat așa ceva aici, iar voi, conducătorii religioși, nu știți ce înseamnă asta. Eu cred că e foarte interesant pentru că voi nu credeți ce vedeți.” Vedeți? El a trecut de partea lui Isus. Dumnezeu a îngăduit să fie orb ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu, pentru că el a

venit de partea lui Isus. Ei au primit o înțepătură bună și l-au dat afară din biserica lor. Dar după ce a fost dat afară, ați observat, Isus l-a întâlnit din nou! Amin! Isus l-a găsit din nou. Din cauza aceasta să nu vă temeți dacă ei vă scot afară. El vă va găsi din nou.

Domnul Isus i-a zis: „*Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?*” El a răspuns: „*Doamne, cine e acesta?*” El nu știa nimic altceva, decât că a fost orb și acum vedea.

Așa știu și eu, că am fost un păcătos, dar acum am primit har. Ceva s-a întâmplat cu mine. Eu știu și mă bazez pe Cuvântul Său, pe care-l cred. Eu am fost scos din toate organizațiile; și nu mai este niciuna care să mă primească. Desigur, unii m-ar primi, așa cum sunteți voi, care la fel sunteți afară. Orice organizație este împotriva. Dar El m-a găsit. De fiecare dată El este prezent.

Din cauza aceasta totul va fi bine, dacă vom trece de partea lui Isus. Singura cale pe care poți trece de partea lui Isus este să treci de partea Cuvântului Său, să-l crezi și să lucrezi conform voiei Sale. Să trecem, deci, de partea Lui. Orbul vindecat a dat o mărturie bună.

Noi citim că ei au încercat și cu alte ocazii să tragă Numele Său prin gunoi. Eu am predicat odată și tema era: „A spăla picioarele lui Isus.” Voi știți cum fariseul acela L-a invitat și, deși știa că ei Îl urau, El s-a dus acolo. Și atunci, fariseul a făcut totul ca să-L ocolească pe Isus. El dorea să facă orice, numai să nu-L spele picioarele. Dar, o femeie mică a venit și l-a spălat picioarele. Ei Îl chemaseră doar cu scopul să râdă de El. Apoi, a venit vremea ca această femeie să-I spele picioarele cu lacrimi. Atunci a sosit momentul pentru ei, ca să râdă și să ponegrească Numele Său. Ei au zis: „El se pretinde a fi prooroc, iar oamenii cred că el ar fi prooroc. Ei Îl numesc proorocul din Galilea. El mai pretinde a fi Mesia, iar noi știm că Mesia va fi un prooroc. Dar vedeți ce face El, acum Îl avem în cursă! – o păcătoasă Îi spală picioarele, ea este din cercul Lui. Acum știm cine este El. Dacă El ar fi un prooroc, atunci El ar trebui să știe ce fel de femeie este aceasta. Hai să bem că L-am prins!”

Vedeți, ei au încercat să tragă numele Său în noroi, ei nu s-au dat înapoi de la nimic pentru a distruge încrederea oamenilor în El. Ei nu au știut că sunt plini de demoni care îi împing la așa ceva. Ei lucrau în compania celui rău, încercând să murdărească Numele Fiului lui

Dumnezeu. Cum au putut face ei așa ceva? Pentru că nu cercetaseră Scriptura niciodată. Isus a spus: „*Cercetați Scripturile, căci în ele socotiți că aveți viață veșnică; dar tocmai ele mărturisesc despre Mine.*” O, ce slujbă a avut El! „Dacă nu fac lucrările Tatălui Meu, să nu mă credeți”. Dar fariseul gândea: „O, acum L-am prins. Sunt aici poate o mie cinci sute de oameni la această masă. Și El este acolo cu o prostituată.”

Ei au râs de El, pentru că femeia îi spăla picioarele. Dar El nu a zis nimic, până ea nu a terminat. Dacă faci ceva pentru Isus, să știi că El privește și tace. El te lasă să faci așa mai departe, până termini, apoi vine răsplată. Poate că tu lucrezi toată viața pentru El, dar să nu-ți faci griji, există o răsplată la urmă dacă mergi drumul de partea Sa până la capăt.

S-ar putea să nu vezi pe niciun om vindecat la rugăciunea ta; dar roagă-te mai departe pentru cei bolnavi. Eu am spus odată: „Dacă azi mă rog pentru cinci sute de oameni, iar mâine ei au decedat, asta nu mă va opri ca să vorbesc despre vindecare divină și să mă rog pentru bolnavi.”

Vedeți? Nu depinde de asta. El va permite să ai eșecuri până vei ajunge la capătul drumului și închei lucrarea.

Femeia aceea a vrut să facă ceva pentru El, iar El i-a permis să-I spele picioarele. Dacă El ar fi spus: „Nu face asta”, atunci ea s-ar fi oprit și ar fi plecat repede. La urmă El a privit spre fariseul acela fățarnic, care a încercat să tragă Numele Său în noroi și i-a spus: „Simone, tu nu ai nicio legătură cu Mine. Crezi că Eu nu am știut asta? Dar tu ai râs de Mine. Tu nu ai făcut nimic pentru Mine. Nu untdelemn, nu apă, nu sărut, nu mi-ai strâns mâna. Ți-a fost rușine de Mine. Dar femeia aceasta a făcut tot ce a putut face pentru Mine. Acum îți voi arăta dacă sunt un prooroc sau nu!” Amin! Eu iubesc această relatare: „Femeie, păcatele tale, care sunt multe, îți sunt iertate.”

Prin aceasta a fost murdărit Numele Lui? Ei au crezut că da. Ei au crezut că L-au oprit și trezirea nu va mai continua în acea comunitate. Ei au crezut că au distrus influența Lui. Dar a fost nevoie de o singură persoană care să-L iubească cu adevărat și întreaga situație s-a schimbat.

De unde știi că nu ești acea persoană pentru comunitatea ta sau pentru un om pe care-l întâlnești? Stai de partea Lui, alege-L mereu pe El,

fă ceva pentru El, indiferent ce face sau spune altcineva, indiferent dacă sunteți răsplătiți. Nu are nicio importanță. Așteaptă până termini lucrul. Chiar dacă te-ai rugat pentru bolnavi și ei nu s-au vindecat. Chiar dacă te-ai rugat să vorbești în limbi sau să proorocești și nu s-a întâmplat. Și totuși, singurul lucru pe care-l poți face este să vorbești despre Isus în biserica ta sau în comunitatea ta sau la lucru. Poate nu ai putut conduce pe nimeni la Hristos. Acea femeie n-a condus pe nimeni la Hristos, dar a făcut ceva pentru El. Și ce important este ca la capătul drumului, El să-ți spună: „Și Eu, îți spun, toate păcatele tale sunt iertate... Deși poate n-ai primit răspuns la niciuna din rugăciunile tale, dar tu ai venit pe baza Cuvântului Meu. Tu ai venit pentru că tu ai crezut în Mine și tu Mi-ai slujit. Și Eu îți spun că păcatele tale sunt iertate.” Acest lucru mi-ar fi de ajuns. Amin.

Vedeți, ei spun: „Zilele biblice s-au terminat.” Dar lăsați-i să spună, noi vrem să-I slujim Domnului. Ei L-au urât pentru că erau geloși pe El. Acesta este singurul motiv. Ei încercau să facă influența Sa fără efect. Și cum au făcut atunci, la fel fac și acum. Ei vor să distrugă influența mesajului asupra oamenilor. Dar de ce au făcut ei așa ceva? Pentru faptul că El era împotriva doctrinelor lor bisericești, împotriva a tot ce credeau ei, împotriva crezurilor lor. Ei L-au urât pentru că El nu lucra împreună cu ei.

Dacă El i-ar fi zis lui Caiafa: „O, Caiafa, ce om minunat ești, Eu sunt Mesia. Vino aici. Vezi tu apă aici. Știi că proorocul Moise a transformat apa în sânge. Acum voi face și Eu la fel și voi transforma apa în sânge, ca să-ți dovedesc că Eu sunt Proorocul despre care a vorbit Moise. Ce zici Caiafa?” Caiafa răspunde: „Ce zici de mine în calitate de fariseu? Ce zici tu de farisei?” „O, voi sunteți oameni deosebiți, care transmiteți tradițiile părinților în mod corect.” Nu, El nu ar fi fost așa! Chiar aceasta ar fi fost un semn că nu este Mesia.

Dacă vedeți pe cineva care zice: „Veniți aici ca să vă arăt acum ce voi face”, atunci să știți că acolo este ceva putred de la început. Isus a spus: „*Eu nu fac nimic, până ce Tatăl nu Îmi arată.*” Da, desigur. El era împotriva lor. El a condamnat tot ce făceau ei, orice lucru mărunț. El s-a legat și de hainele lor lungi, de felul cum țineau Sabatul, de locurile lor din sinagogă, de rugăciunile lor lungi, de spălatul lor. El spunea: „*Le place să se plimbe în haine lungi, și să le facă lumea plecaciuni*”

prin piețe; ei umblă după scaunele dintâi în sinagogi, și după locurile dintâi la ospete; și casele văduvelor le mănâncă, în timp ce, de ochii lumii, fac rugăciuni lungi. De aceea vor lua o mai mare osândă.” De ce făcea El astfel de lucruri cu ei? Pentru că ei nu-L credeau. El era Cuvântul. El a vrut să arunce în aer această clică legalistă. Dacă El ar fi azi din nou pe pământ, ar face la fel.

Unii zic: „Dar noi ținem sabbatul. Noi ținem vinerea mare, patruzeci de zile de post înainte de Paști, eu nu fumez în timpul acela.” O tradiție legalistă, lege falsă. Dacă-L iubești pe Dumnezeu, și așa nu fumezi. Eu am scris aici pe spatele Bibliiei mele: „Să nu-mi puneți întrebări neînțelepte și să vă puneți următoarele la inimă. Dacă iubiți pe Domnul din toată inima, atunci nu veți fuma, nu veți mesteca tabacul în gură și nu veți consuma băuturi tari.” Asta este valabil azi ca și atunci. Eu nu respect această regulă de frica pedepsei, dar eu am încheiat cu aceste lucruri, pentru că sunt în legătură cu alte murdării care nu stau bine unui predicator.

De multe ori mă duc acasă la cineva și acolo stau femei. Eu bat la ușă. Dacă îmi răspunde o femeie și spune: ”Intră, frate Branham.” Dacă soțul ei nu este acasă, și dacă nu sunt însoțit, nu intru în casă. În afară de cazuri de boală și cu însoțire. De multe ori vine soția cu mine sau un frate.

Ar fi în ordine dacă m-aș duce și singur, dar dacă mă vede cineva intrând acolo? Vedeți! S-ar auzi imediat: „El a intrat la o femeie. El este un vânător de fuste.” Dar așa ceva nu ar trebui să fac, pentru că devin o piatră de poticnire pentru cineva. Chiar dacă m-aș duce în lucrarea lui Dumnezeu, indiferent pentru ce te duci, să iubim pe Domnul în așa fel și să nu acționăm fără înțelepciune. Noi nu acționăm din datorie, ci pentru că iubim pe Domnul. Pavel a spus: „*Toate lucrurile îmi sunt îngăduite, dar nu toate sunt de folos.*” Pavel putea să facă multe lucruri în care Domnul l-ar fi înțeles, dar el nu s-a folosit de aceste lucruri. Oamenii legilor spun: „Noi postim 40 de zile înainte de Paște.” Dar în timpul acela ei mănâncă tot atât. Sau unii mănâncă fasole și nu mănâncă deloc carne de porc, pentru că și așa nu le place.

O femeie îmi spunea odată: „În timpul postului nu mănânc dulciuri, că și așa nu mă prea atrag.” Asta o numesc ei post. E o lege. Unii merg în tot anul la școala duminicală, ca să nu lipsească, pentru că atunci

primesc un cadou – o Biblie. Frate, dacă aceasta ar fi motivul, atunci mi-aș cumpăra singur o Biblie. Dacă nu mergeți în adunare pentru că iubiți pe Domnul atunci puteți rămâne și acasă. Asta e tot. Voi mergeți acolo pentru că-L iubiți pe Dumnezeu.

Am trăit în această adunare cum frații și surorile, după adunarea de duminică, de-abia așteptau să se reîntâlnească miercurea. Nu se puteau despărți și plângeau unii în brațele altora, așteptând cu dor să se întâlnească din nou. Aceasta-i adevărata părtășie creștină. A aștepta cu drag să te întâlnești, să te rogi unul pentru altul. Așa ar trebui să fie. Înapoi la tema noastră. Să știți că oamenii care spun astfel de lucruri nu sunt oameni răi. Ei nu au gânduri rele în capul lor, dar ei au crezut că fac o slujbă lui Dumnezeu. Fariseii nu erau traficanți de alcool, ei erau oameni buni, numai că ei nu credeau adevărul. Ei nu au primit Cuvântul Adevărului. De ce? Pentru că au ținut la tradițiile lor, la tradițiile conducătorilor lor. Arătau că-și iubesc conducătorii.

Vedeți, catolicii sunt loiali preoților și bisericii lor. La fel și protestanții. Tot așa și martorii lui Iehova. Nu putem fi noi loiali Cuvântului? Dacă fariseii și saducheii și conducătorii din acel timp s-ar fi îndepărtat de crezurile și dogmele lor și ar fi ascultat ce spune Cuvântul și ce le spunea Isus (exact ceea ce trebuia să facă Mesia), atunci ei ar ținut la El. Dar ei se gândeau prea mult la conducătorii lor. Ei nu erau oameni răi. Ei nu ar fi furat, nu ar fi mințit sau blestemat. Ei nu ar fi preacurvit, căci erau gata să asiste la omorârea cu pietre a unuia care ar fi făcut acest lucru. Ei erau morali și atât, dar nu erau duhovnicești. Ei erau morali, dar nu acest lucru este cel care contează. Ce le-a spus Isus acestor oameni loiali? „Tatăl vostru este Satana.” Depinde de Cuvântul pe care-l crezi. Ei nu erau umpluți cu Duhul, ei se țineau de doctrinele conducătorilor lor. Slujba Lui punea învățătura lor sub semnul întrebării. Aici era miezul problemei. Eu doresc să țineți minte aceste lucruri.

Ei erau oamenii buni – învățați, religioși, inteligenți. Dar prin slujba Lui, învățătura lor a fost dovedită ca falsă, căci Dumnezeu a dovedit că este cu El. Nu a spus Petru chiar aceste cuvinte: „*Pe Isus din Nazaret, om adevărat de Dumnezeu înaintea voastră prin minunile, semnele și lucrările pline de putere, pe care le-a făcut Dumnezeu prin El în mijlocul vostru, după cum bine știți.*” Nu a zis și orbul vindecător:

„Aici este mirarea”, le-a răspuns omul acela,, că voi nu știți de unde este, și totuși El mi-a deschis ochii.” Avea El ceva deosebit? Desigur! Un Om care face astfel de lucruri și totuși ei nu știau de unde vine... Vedeti ce se întâmplă astăzi, fraților. Dumnezeu a început ceva deosebit. Se întâmplă minuni, se vindecă bolnavii, chiar și morții sunt aduși la viață, demonii sunt scoși afară, prin puterea aceasta se vorbește în alte limbi și se dă tălmăcirea acestora, auzim proorocii care se împlinesc, El ne-a arătat vise, tâlcuirea viselor, totul este desăvârșit. Nu este aici ceva deosebit? Dar ei, conducătorii religioși, spun că suntem niște nebuni. Așa spun conducătorii bisericilor. Dar ce este? Gelozie, ură. Duhul și puterea Cuvântului lui Dumnezeu ne arată că dogmele lor sunt false și oamenii sunt orbiți prin acestea.

Fraților, țineți-vă de Cuvântul acesta al lui Dumnezeu. Nu vă îndepărtați de el. Stați acolo și bateți. Așa este corect. Să nu începeți cu fanatism, pentru că vă demascați singuri. Dar stați doar pe Cuvânt, pe adevăr, sfinți și atunci Dumnezeu vă va legitima. Dacă nu puteți lucra ca să se îplinească, atunci nu stați în calea altora. Bateți până vi se va deschide.

Vedeți, pentru că slujba lui arăta ca false învățăturile și dogmele lor, ei căutau să scape de El cu orice chip. În fiecare situație căutau să-L înjosească. Când a trecut pe lângă scaldătoarea Betesdei, erau acolo aproape două mii de oameni, șchiopi, orbi, uscați. Isus a mers și a vindecat doar pe unul din ei și a plecat. Ei spunea: „Vedeți, dacă El era Mesia, ar fi trebuit să-i vindece pe toți. Dacă El ar fi plin de milă, cum ziceți voi, ar fi trebuit să aibă milă de toți.” Făceau tot ce-i posibil să-I păteze reputația. Ei au tăgăduit nașterea Sa. Ei nu puteau să creadă că s-a născut dintr-o fecioară. Ei ucideau cu vorba, cu minciuni. „De unde vine El? Mama Lui a fost o prostituată și a fost însărcinată cu El înainte ca să se mărite cu Iosif. Iosif a luat-o ca să ascundă acest lucru. Nu vedeți, este lucrarea diavolului. Așa s-a născut El.” Ei aruncau înaintea oamenilor astfel de minciuni și nu citeau ce scrie în Biblie, în Isaia 7:14: „*Iată, fecioara va rămâne însărcinată.*” De ce așa? Ei deviaseră de la Cuvânt. Din cauza aceasta au respins învățătura Lui și spuneau: „Domnilor, nu știți că noi suntem ucenici ai lui Moise? Nu știți că noi suntem slujitori ai lui Hristos? Nu știți că noi cercetăm Scripturile în fiecare zi și că noi nu avem nimic? El pretinde a fi Mesia, dar ce

autoritate are El să predice? Unde este carnetul lui de membru? El nici n-a fost ordinar și atunci n-are niciun drept să predice.” El le spunea: „Ordinarea Mea vine de la Dumnezeu. Lucrările Mele dovedesc cine sunt. Nu am nevoie de hârtiile voastre.” Ei nu puteau înțelege învățătura Lui pentru că era împotriva a ceea ce învățau toți fariseii și saducheii. „De unde are El învățătura aceasta?” întrebau ei. Din Biblie, desigur. Voi poate întrebați: „De unde știi că era învățătura corectă?” Dumnezeu a legitimat-o. Cum le-a spus și orbul care a fost vindecat: „E ciudat că voi sunteți atât de corecți, iar El atât de greșit și totuși El a putut, prin puterea lui Dumnezeu, să-mi deschidă ochii, lucru pe care voi nici nu l-ați văzut vreodată. (Imi place cum a luat poziție de partea lui Isus. Eu unul vreau s-o fac, voi nu?) Voi spuneți că sunteți ucenicii lui Moise și că voi sunteți așa de corecți și El este atât de greșit. Atunci să vă văd că faceți lucrurile pe care El le face.” Amin. Ei spuneau: „Acest om este fals. Cum poate fi El Mesia? De ce nu vine în biserica noastră? Noi suntem crema Israelului!” Dar crema se acrise. Muștele făceau baie acolo. Ei spuneau: „Noi am păstrat tradiția, noi am păzit legea lui Moise. Noi credem pe Moise până în ziua de azi. Dar acum vine acest om și e împotriva noastră. Pe noi și pe marii noștri conducători ne numește că am fi copiii celui rău, iar pe El se numește Fiul lui Dumnezeu!”

Ei căutau să tragă Numele Său în noroi înaintea oamenilor. Dar Cuvântul și lucrările Lui mărturiseau despre El. Iar aleșii dinainte L-au recunoscut pe Mesia. Chiar dacă El nu ar fi deschis gura, ei totuși L-ar fi recunoscut. Aleluia!

Acea femeie de la fântână, L-a recunoscut după cuvântul Lui și după ceea ce spunea El. „Domnule, văd că ești un prooroc.” Sămânța aleasă dinainte zăcea acolo. Singurul lucru de care avea nevoie, era apa – și apa a căzut peste ea. Când apa a venit peste farisei, ei au spus: „Acesta este Belzebul.” Nu erau acolo decât buruieni care să dea rod. Dar când această sămânță aleasă dinainte a fost atinsă de apa vieții, a spus: „Trebuie să fii un prooroc. Știm că atunci când va veni Mesia, El ne va spune toate lucrurile.” El i-a zis: „Cel ce vorbește cu tine, Acela este.” Ea a lăsat găleata jos și a fugit în oraș; ea avea ceva de spus. „Veniți să vedeți un om care mi-a spus tot ce am făcut. Nu este El chiar Mesia?”

Vedeți, ea a luat poziție alături de Isus. Toți fariseii și saducheii nu

L-au recunoscut, dar această femeie prostituată L-a recunoscut. Cei ce L-au crezut și L-au iubit, când au văzut semnele pe care le făcea, au recunoscut semnul lui Mesia. Când Domnul i-a spus lui Natanael „*Te-am văzut sub smochin, înainte ca să te cheme Filip,*” a fost apa vieții care a atins sămânța aleasă dinainte. El L-a recunoscut: „*Rabi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești Împăratul lui Israel.*” Sămânța era acolo, pregătită. Dumnezeu a plantat-o înainte de întemeierea lumii, ca să poarte lumina în acel timp.

Aceasta este poziția mea, frate. Aceasta este ceea ce cred eu. Fraților, eu predic Cuvântul, care cade încolo și încoace. Dar Cuvântul va găsi și sămânța. Atunci când o atinge, viața seminței vine la lumină într-o clipă. Desigur. Cum s-a întâmplat cu acel băiat orb, despre care Domnul a spus: „*S-a născut așa, ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu.*” Vedeți, El știa ce se va întâmpla.

Cei ce sunt rânduiți dinainte, se află la locul și timpul potrivit ca să vadă, să audă și s-o înțeleagă. Cei rânduiți să primească Viața veșnică o vor găsi. „*Tot ce-Mi dă Tatăl, va ajunge la Mine...Și oricine vine la Mine, îi voi da Viața veșnică și-L voi învia în ziua de apoi.*” Niciunul nu se va pierde. Amin! Eu țin tare de acest lucru. „*Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul.*” Nu pe baza faptelor mele sau a ceea ce voi fi, ci prin ceea ce este El și a faptului că eu sunt în El. Eu sunt salvat pentru că sunt o parte din El. Și tot ce este El, eu sunt o parte din El. El este Dumnezeu, iar eu sunt o parte din El, eu sunt fiul Său. Nu ce am făcut sau ce voi face eu, ci ceea ce a făcut El. Aceasta este încrederea mea.

Împotrivorii nu puteau face nimic împotriva Lui, așa că au încercat să-L oprească de pe câmpul misiunii. S-au dus să-i lămurească pe frații Lui, pe Iosif și Maria ca să-l țină departe de oameni, să se odihnească, că este îngrozitor de obosit...Vedeți, această clică de fățarnici. Ei au vrut să scape de El pentru că atunci când venea în public se întâmplau minuni și Cuvântul lui Dumnezeu ieșea cu putere. Mie mi-ar fi plăcut să-L aud predicând. Unii mergeau tot drumul cu El, ca să găsească o greșeală în El. Îl puneau la încercare în problema cu statul: „Este bine să plătim birul-impozitele?” O, acești fățarnici! Dar Duhul Sfânt era cu El. El era Duhul Sfânt. El a zis: „*Dați Domnului ce-i a Lui și împăratului ce-i al lui!*” Ei au vrut să-i pună o cursă, pretinzând că-

I sunt prieteni. Se părea că nimeni nu-L înțelege.

Mulți au mers cu El un timp, dar apoi s-au săturat și au plecat, căci nu era ceea ce ei se așteptau. Chiar și ucenicii au zis: „Noi credeam că El...” Mulți nu știau cine este El. Chiar și Ioan Botezătorul a trimis pe ucenicii lui să întrebe: „*Ești Tu Acela care trebuia să vină, sau să așteptăm pe altul?*” Mulți umblau după El, așteptând ca El să greșească pe undeva, ca să-L facă apoi de râs. O, ce viață a dus El! Dar El avea un singur scop, să facă lucrarea lui Dumnezeu. Cred că nu este o hulă, dacă spun că și astăzi este același lucru. Mulți vin aici doar să vadă cum te rogi pentru cineva.

Nu demult a fost o soră aici, care a spus unei alte surori de aici din Jeffersonville: „Eu cred că omul acesta, care se roagă pentru bolnavi, trăiește o viață biruitoare, iar prin Cuvântul vorbit, membrii familiei sale se vor vindeca imediat.” Dar cealaltă a spus: „Niciunul din copii nu se vindecă de tuse, dacă nu merg la medic.” Vedeți, ce remarcă înjositoare. Doar orice om și-ar duce copiii la medic. Oamenii nu pot înțelege că medicina este un dar de la Dumnezeu. Dacă nu ar fi așa, atunci ar fi de la Satana. Dumnezeu intervine acolo unde medicina a ajuns la capăt. Desigur. Medicina este un dar de la Dumnezeu. Toate lucrurile trebuie folosite cu înțelepciune și să nu ne lăsăm înnebuniți de orice afirmație. Dar unii încearcă să târască numele cuiva în noroi. Da, eu duc copiii la medic și mă rog Domnului înainte și Îi mulțumesc și după aceea. Dacă medicul e neputincios, apelezi la o altă instanță superioară.

Isus i-a cunoscut, dar ați observat, El nu i-a muștrat. El a mers cu ei. El face același lucru și azi. El merge cu oamenii și le arată mila Lui, deși ei sunt cu totul împotriva Lui. De ce face El asta? Pentru că îi iubește. Dar ei sunt gata să-L cheme doar atunci când au nevoie de El. Ei râd de cineva care strigă de bucuria mântuirii. Ei râd de cei ce predică vindecarea divină pentru că nu fost încă bolnavi.

Dar eu am pățit-o când o femeie era pe moarte. Ea murise când am ajuns la ea. Ea mă batjocorise, spunând: „Dacă vaca mea ar accepta religia lui Billy, atunci aș tăia-o.” Apoi s-a îmbolnăvit. În mai puțin de patru ore a fost lovită și dusă la spital. Era o femeie frumoasă. Bărbatul ei era catolic. Când era pe moarte, ea m-a chemat repede. Eu am părăsit platforma, un frate m-a înlocuit și au cântat câteva cântări, pentru

că fratele nu era încă chemat să predice. Femeia decedase însă în chinuri groaznice până la venirea mea. Asistenta spunea: „Frate Branham, ea a strigat după tine până la ultima suflare.” Ea a încercat să aducă lucrurile în ordine, dar a fost prea târziu. Vedeți, puteți ajunge cu păcatul prea departe. Soțul ei îmi spunea: „Frate Branham aș vrea să te rogi pentru ea, pentru că ea se află acum în purgatoriu.” Eu am spus: „Ce spui?” Dar el a spus: „Ea a trecut pe lângă biserica ta acum două ore și a zis că dacă vaca noastră ar avea religia ta, ea ar ucide vaca.” El a zis: „Roagă-te pentru ea.” Eu am spus: „E prea târziu pentru ea. Ar fi trebuit să-și curețe sufletul aici, nu când ajunge dincolo.” Dar noi vrem ca El să ne ajute când suntem în necaz. Oamenii spun, eu i-am auzit: „Eu nu cred în Dumnezeu.” Să-l vezi odată grav rănit, pe cine cheamă cel dintâi...

Chiar și ucenicii, când era furtună pe mare, deși Îl vedeau, le era puțină teamă de El. Ei nu știau prea bine ce este. Ei au strigat: „Este un duh.” Atunci când toate speranțele lor de salvare au pierit, ei L-au chemat pe El în corabie. Din cauza aceasta, eu mă întreb, dacă nu cumva din cauza aceasta vin furtunile peste noi. El stă și veghează peste noi, până când noi avem nevoie de El. Și atunci El apare. Noi vedem acum nevoia noastră de El. Noi vedem că furtuna vine, fraților. Să stăm de partea Lui, să stăm de partea Cuvântului Său. Voi și cu mine, să ne unim astăzi cu El. Furtuna vine. Nu așteptați până se scufundă corabia. Să-l luăm pe El în corabia noastră chiar acum. Poate tu spui: „Frate Branham, eu nu înțeleg aceste lucruri.” Cercetați dacă spunem ceva în afara Cuvântului. Cercetați dacă facem ceva, ce nu este făgăduit. Poate ți se pare ceva de speriat. Dar va veni o zi când viața te va părăsi – atunci nu ți se vor mai părea așa de rele. Când va veni vremea să te întorci la Creatorul tău, vei dori să-L iei pe El atunci cu tine. Să-L luăm pe El acum în inima noastră. Primiți-L pe El, înaintea venirii furtunii. Eu doresc ca El să vină în inima mea și să mă umple; gândirea mea, inima mea, tot ce este în mine să fie condus de Isus Hristos. Eu nu vreau să mă mai văd pe mine, ci numai pe Isus Hristos.

Dacă se întâmplă ca aceste lucruri, despre care am vorbit, să fie între voi, atunci doresc să știu doar pe Hristos în mijlocul vostru și pe El răstignit. Eu doresc să aud doar lauda pentru lucrările mari ale lui

Dumnezeu în mijlocul vostru. Doresc să aud acolo cum se ridică un

predicator și povestește despre ceea ce Dumnezeu a făcut în mijlocul vostru, cum povestește altul ce a făcut El în mijlocul lor. Așa au făcut ei în Faptele apostolilor.

În Fapte 4 am auzit cum ei se adunau și povesteau ce a făcut Dumnezeu în mijlocul lor. Petru și Ioan au fost bătuți și obligați să nu mai vorbească în Numele lui Isus. Dar ei s-au rugat toți, încât s-a cutremurat locul, pentru că ei au citat locul profetic din Scriptură care se referea la împrejurarea respectivă. Și când s-au rugat, Duhul Sfânt a cutremurat locul unde se adunaseră ei. De astfel de adunări avem noi nevoie, fraților. Să ne întărim în Cuvânt, prin Duhul lui Dumnezeu și să lăsăm ca lumina noastră să strălucească, așa cum s-a întâmplat cu Ștefan. Când Ștefan a stat în fața Sinedriului, fața lui a strălucit ca a unui înger. Prin asta nu vreau să spun că un înger trebuie să aibă o lumină pe fața lui. Dar un înger este un om care aduce un mesaj, un sol, care știe despre ce vorbește.

Ștefan știa despre ce vorbește. El le-a citat totul din Vechiul Testament. El nu s-a temut. El știa exact poziția lui și în cine crede. De aceea îi strălucea fața. Și Pavel, când i s-a apropiat sfârșitul, a spus: *„Eu știu în cine am crezut și sunt încredințat că El are puterea să păstreze ceea ce I-am încredințat până în ziua aceea.”* Domnul să vă binecuvânteze fraților.

Fratele Neville va încheia serviciul.

Îl iubiți pe Domnul? Îl veți sluji? Îl veți crede? Amin! Amin!

Tatăl nostru, noi ne-am adunat în scumpul Nume al lui Isus. Eu mă gândesc cum s-au adunat aici oamenii în decursul anilor. Au fost vremuri când eram aici cu picioarele înghețate și vorbeam despre Isus. Eu mă gândesc la frații bătrâni, care au plecat la Domnul. Ei s-au luptat lupta cea bună, și-au încheiat alergarea și așteaptă cununa vieții de la Domnul, Judecătorul cel drept.

Atunci când am inaugurat acest local, ne-am rugat: „Doamne Isuse, lasă ca această biserică să rămână cu oameni, până în ziua când Biserica Ta va fi răpită. Eu mă rog pentru sufletele care au venit la acest altar, suflete care te-au slujit, sămânța Evangheliei, care a fost semănată aici și acolo, de peste treizeci de ani, timp în care am căutat să aducem Cuvântul la cei în care era viața aleasă dinainte. Noi Îți mulțumim și credem că greșelile noastre sunt spălate prin sângele Tău și noi

suntem ancorați în Isus.

Mâine vom fi din nou aici. Împarte Tu Pâinea vieții pentru noi. Noi ne rugăm și pentru biserica locală a fratelui Rudle. Eu simt pentru ei ca Pavel cu Timotei. Binecuvântează pe fratele în slujba de predicator.

O, femeia aceea a făcut un lucru, a spălat picioarele Tale fără să aștepte o răsplată. Fie ca și noi să facem la fel, ca să auzim într-o zi: „Robul meu, ai lucrat bine. Intră în bucuria Stăpânului tău, la cele pregătite pentru tine, înainte de întemeierea lumii.”

Dăruiește-ne ajutorul Tău în toate împrejurările. Ajută-ne să păstrăm legătura frățească prin Duhul Tău!

Te rugăm în Numele lui Isus Hristos.

Dumnezeu să vă binecuvânteze până ne vom revedea!

Amin!